Donec Perficiam

Número 07 - Maig 2021

Fotografia de Paco Montorre

Resultat
Des de dalt

Paco Membrives
Ansel Adams
Martin Parr
Robert M. Smith
José Benito Ruiz

Natura
Escales del món
Avions, trens i spotting

Què podem fer si la targeta de la càmera es fa malbé?

Índex

03 Editorial
Vèncer el general
04 Resultat del concurs
Des de dalt
11 La Lliga 2021
12 L'entrevista
Paco Membrives
20 Revelacions
Ansel Adams. El maestro que no conocí
22 Fotògrafs que cal conèixer
Martin Parr
27 Una foto amb història
Bombardejos 1938
28 Pioners
Robert M. Smith
29 Natura
31 Escales del món
33 Avions, trens i spotting
35 La biblioteca
José Benito Ruiz
38 Nous fotògrafs
41 Ens pot ser útil
Com recuperar la targeta de la càmera
43 Te'n recordes?
44 Explica'ns-ho
Verd. L'autor ens comenta la seva fotografia
46 Uns altres ulls ens miren
48 El Foto Fòrum
46 I ara toca...
50 Concurs Social. Històric
53 Les galeries de socis i col·laboradors

Equip de redacció
Albert Menezo
Emma March
Esteve Gómez
Irene Julve
Joan Coll
Joan Masats
Jordi Casademont
Jordi Mestrich
José Sánchez
Juantxo Cueva
Manel Garcia
Marc Servitje
Miguel Martínez
Mònica Lop
Paco Monforte
Pere Pi
Xavier Modamio

Pàgina web
Stephan Mandl

Correcció de textos
Judith Aranich

Estadístiques, maquetació i coordinació
Josep Maria March

Contacte
donec.perficiam.foto@gmail.com

Arxiu de publicacions
Enllaç a les revistes

El Poblenou, maig 2021

Editorial
Jordi Mestrich

Vèncer el general

Confesso, i em consta que no soc l'únic, que quan em vaig assabentar que el repte fotogràfic d'abril seria la plaça de Prim em va fer molta mandra.

Acostumo a fotografiar només allò que em motiva especialment i aquell tema clarament no era un d'ells. Tot i això, estava decidit a sortir de la meva zona de confort fotogràfic, així que vaig visitar l'indret diverses vegades.

Però com fer una foto original i amb ganxo d'aquella emblemàtica plaça? És un espai amb encant i acollidor, això tots ho sabem, però més enllà d'una imatge purament descriptiva, n'obtindria alguna cosa més?

Tenia un parell d'idees preconcebudes en ment, però no van acabar de funcionar a l'hora d'intentar materialitzar-les.

Així que la desesperació anava en augment i vaig començar a disparar indiscriminadament per tots els racons de la plaça "a veure què surt", cosa que tots sabem que gairebé mai condueix a res, si més no a res de bo.

Un altre dia hi vaig tornar amb l'actitud totalment oposada: no disparar fins que passés alguna cosa interessant. Però aquella actitud tampoc no em va portar a obtenir cap imatge memorable: alguns adolescents asseguts en un dels bancs fent el ganàpia i quatre coloms voltant per terra.

Vaig tornar-hi diversos dies, sense èxit i sense resultats satisfactoris, em sentia vençut.

Assegut en un dels bancs veia la placa amb el nom del general Prim mentre intentava entendre el context social a l'època d'aquell personatge i provava sense massa èxit de no jutjar la història convulsa d'aquesta ciutat.

I de sobte, em vaig adonar que ja ho tenia: havia vençut i no em calia cap imatge bona per haver-ho aconseguit. El simple fet d'haver-ho intentat i haver anat a visitar l'indret ja em col·locava en el bàndol dels guanyadors.

Tot aquell procés, el reconeixement de l'espai, el fet de ser-hi i, fins i tot, aquella frustració em permetria comparar posteriorment els meus resultats amb els dels meus companys, i el més important: en trauria un aprenentatge, cosa que no hauria ocorregut si no hagués vençut aquella mandra inicial.

Després de fer aquella reflexió vaig continuar fent fotos i, curiosament, em van començar a agradar cada vegada una mica més.

Si bé és cert que la motivació és una eina potent per a la creació, també ho són la perseverança i el fet de saber gaudir del camí sense obsessionar-se amb la meta.

La imatge que finalment he triat per participar al repte de la plaça de Prim no és especialment brillant ni serà una de les meves millors fotografies, però a hores d'ara ja sé que això no és el més important.

Els reptes fotogràfics són de temàtica tancada i, per tant, sempre trobarem diferents punts de vista del mateix lloc, veurem el que d'altres varen saber trobar i que a nosaltres no se'ns va ocórrer o no vàrem saber veure, i en traurem un aprenentatge.

Així que, passi el que passi, sempre en sortirem vencedors.

Foto: Jordi Mestrich

Joan Prim i Prats

Classificada en 1r lloc

Paco Monforte

28 vots

Classificada en 2n lloc

Jaime Mediavilla

Estiu del 2019

23 vots

Classificada en 2n lloc

Xavier Larrosa

L'escena

23 vots

Classificada en 3r lloc

Joan Masats

I la gent?

22 vots

Classificada en 4t lloc

Manel Garcia

Estival des del balcó

20 vots

Classificada en 5è lloc

Natxo López

cnt

19 vots

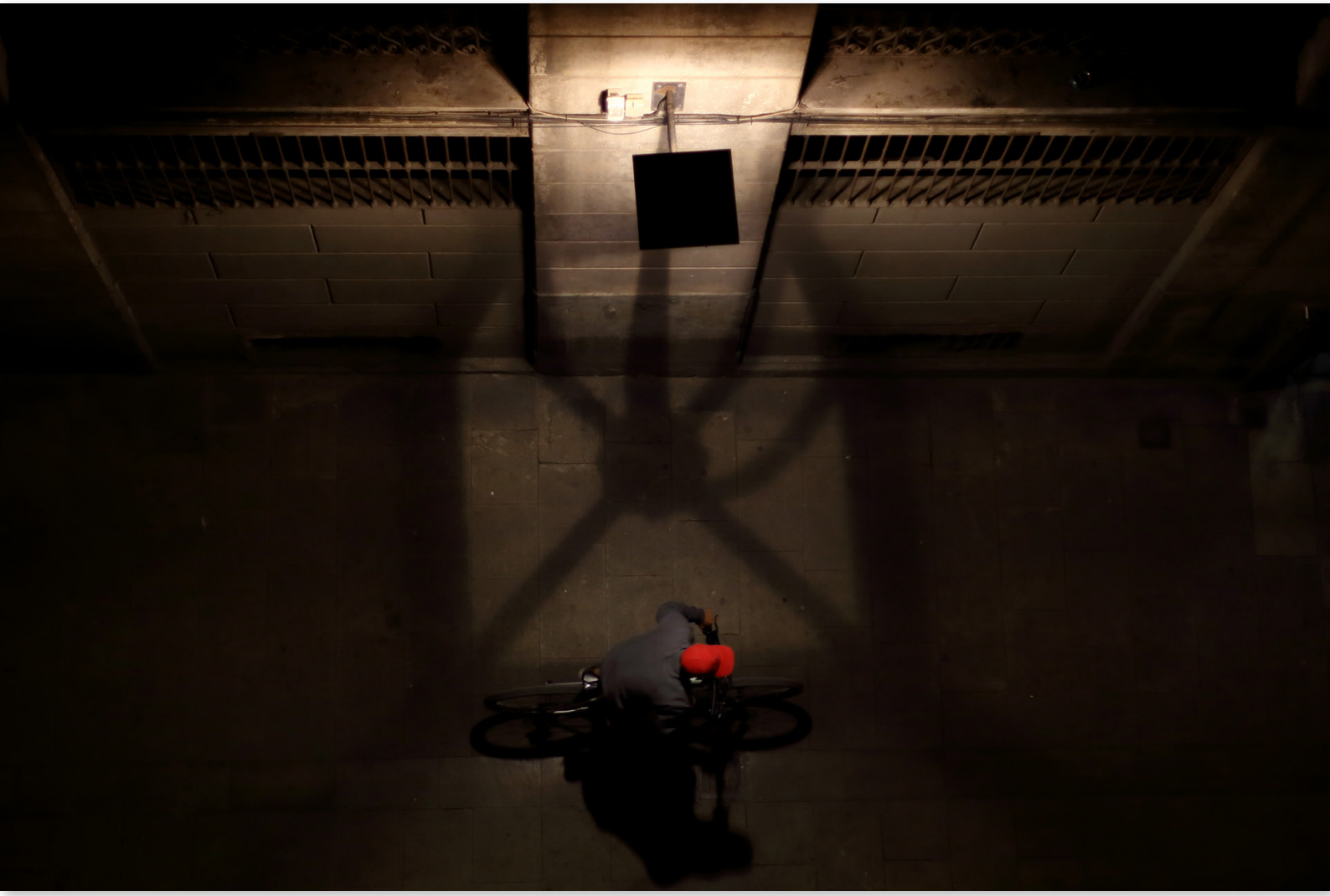

Classificada en 5è lloc

Jordi Mestrich

19 vots

Resultat del concurs
Des de dalt, maig 2021

Des de dalt. Classificació (posicions puntuables)

Autor/a	Vots	Lloc	Punts	% de vots
Paco Monforte	28	1	5	76%
Jaime Mediavilla	23	2	4	62%
Xavier Larrosa				
Joan Masats	22	3	3	59%
Manel Garcia	20	4	2	54%
Natxo López	19	5	1	51%
Jordi Mestrich				

Puntuació que s'assigna a les fotografies classificades segons resultats publicats a la web
1a 5 punts
2a 4 punts
3a 3 punts
4a 2 punts
5a 1 punt

Classificació Lliga 2021 - Jornada 5

Autor/a	Punts	Victòries	Coeficient
Judith Aranich	10	2	2,00
Joan Coll		1	2,00
Paco Monforte		1	2,00
Jordi Mestrich	9	1	1,80
Jordi Casademont	6	-	1,20
Stephan Mandl		-	1,20
Alicia González	4	-	0,80
Jaime Mediavilla		-	0,80
Joan Masats		-	0,80
Marc Servitje		-	0,80
Miguel Martínez		-	0,80
Pere Pi		-	0,80
Xavier Larrosa		-	0,80
Eduard Farriols	3	-	0,60
Martí Parés		-	0,60
Daniel Iglesias	2	-	0,40
Manel Garcia		-	0,40
Àngel Baiges	1	-	0,20
Josep Maria March		-	0,20
Natxo López		-	0,20
Tomás Maté		-	0,20

A La Lliga s'inclouen totes les edicions del Concurs Social amb data de convocatòria dins l'any 2021 (vegeu calendari).

La publicació de les classificacions té la intenció d'incentivar la participació, sempre dins els paràmetres d'una competitivitat sana entre socis. Si no vols que el teu nom hi aparegui, comunica'ns-ho i el retirarem.

Aquí podeu veure totes les fotografies que han participat en aquesta edició del Concurs.

Paco Membrives

Avui entrevistem **Paco Membrives**, un dels fundadors i actual president de **MontPhoto**, una entitat sense ànim de lucre que té com a missió valorar, promocionar i difondre l'art de la fotografia de natura i contribuir a la defensa mediambiental, el conservacionisme i l'ecologisme.

Aquesta entitat convoca cada any un concurs internacional de fotografia de natura i de muntanya de referència, que posa en valor tant les imatges presentades com els seus autors.

Però MontPhoto és molt més que un concurs de fotografia, és també una entitat que promou, mitjançant beques, projectes que contribueixen a protegir la natura i una potent eina divulgativa de la qual pengen diferents activitats formatives i pedagògiques, així com una exposició itinerant i una publicació anual.

Ens podries explicar breument què és MontPhoto i quins són els seus orígens?
MontPhoto és l'evolució d'una inquietud compartida: aconseguir donar visibilitat als espais més desconeguts de la natura, emocionant o sorprenent l'espectador i fer-lo pensar en la importància de la seva conservació. El format que vam triar per fer-ho va ser a través de la imatge on poder explicar les històries que hi ha darrere les fotografies i compartir experiències. Va començar fa 25 anys com a part d'una secció de fotografia d'una entitat excursionista; amb els anys va anar creixent tant que va instituir-se com a entitat.

Com ha evolucionat?
MontPhoto va començar sense pretensions com a un concurs molt local i en l'actualitat és un dels grans referents internacionals, amb grans trets diferencials de la resta de concursos.
Tot i que un concurs és una competició, sempre hem intentat que els seus valors addicionals fossin l'ànima d'aquest certamen. Compartir, educar, reflexionar...
En 25 anys hi ha hagut grans canvis. Per exemple, el tema principal inicial era la muntanya; de seguida va canviar a natura i la relació de l'home amb aquesta. Sense cap dubte, un dels reptes més complexos va ser l'adaptació al format digital. També, pel camí, va haver-hi un gran increment de categories per fer una mostra diversa i on facilitar l'avaluació dels jurats amb moltes fotografies a concurs. Els canvis han de ser constants perquè la societat, el públic i els mitjans es transformen contínuament.
Alguns dels reptes més importants han estat la internacionalització o l'adaptació a nous mitjans en xarxa, però mantenint els de sempre, com la integració ètica en tots els processos i el compromís vers participants i societat. La repercussió més gran va venir amb la creació del Festival internacional i la presència de grans fotògrafs, així com per la creació de la Beca, un espai per ajudar a desenvolupar projectes de conservació de la natura a través de treballs fotogràfics. Celebrem el 25 aniversari oberts a nous reptes per mostrar més narrativa, fotoperiodisme de natura i una obertura als continguts multimèdia i vídeos.

Tot i que fa temps feies fotos, tu no et defineixes com un fotògraf de natura. Tot i això, organitzes un dels esdeveniments més importants en l'àmbit internacional de la fotografia de natura, fas de jurat en altres concursos i has vist milers de fotos de tot el món d'un altíssim nivell. Per què no fas fotos, prefereixes la coordinació i el debat? Aquest fet et permet ser més objectiu a l'hora d'avaluar imatges?
Faig fotos com qualsevol persona, per tenir records, imortalitzar moments, per comunicar estats, però no com a fotògraf. La meva relació amb la fotografia és complexa. Vaig deixar de fer fotos quan vaig comprendre la dificultat de tenir una visió oberta i tan objectiva com sigui possible per avaluar o analitzar fotografia. La formació contínua per aprendre i veure coses noves t'obliguen a ser el més receptiu possible, i de vegades "desaprendre" per tornar a aprendre. Crec que és molt difícil ser un bon fotògraf i analista o crític a la vegada. No tenir reptes com a fotògraf em facilita tenir una visió més objectiva.

Qui integra l'equip de MontPhoto? Com us organitzeu?
És un organigrama divers format a tres nivells, però a la pràctica hi ha gent barrejada als tres equips. Hi ha una petita junta directiva que gestiona l'entitat, recursos, relació institucional, espais físics, etc. Un equip de caràcter més tècnic que organitza els esdeveniments, la direcció del concurs, del festival, els plans

1r premi categoria Paisatge (2017). Marcio Cabral

educatius. I un equip de voluntaris que fa el treball feixuc i també més visible, muntatges, presència i atenció al festival, comunicació, creativitats, continguts a xarxes, etc.

Quantes fotografies podeu rebre al concurs i de quants països?
Els tres darrers anys s'estan consolidant importants xifres. En la darrera edició es van rebre unes 14.000 fotografies de prop de 1.000 participants d'uns 65 països.

Un dels objectius del concurs és transmetre l'amor i el respecte cap a la natura i remoure la consciència de manera global. A part d'això, una de les eines més potents de què disposa l'organització són les beques. Ens podries explicar quin impacte concret tenen per ajudar al conservacionisme?
Les beques neixen amb aquest objectiu concret: facilitar un efecte transformador o de coneixement que pot ser clau per preservar un territori, un hàbitat o una espècie. Es tracta de facilitar recursos econòmics i assessorament per desenvolupar un projecte. Es dona suport científic, editorial, i es facilita la creació d'un treball de gran valor documental. La Beca ha esdevingut l'activitat més complexa i compromesa que es fa a MontPhoto, però amb grans dificultats de finançament per al seu manteniment.

Pots explicar alguns exemples dels resultats obtinguts a beques passades?
Tots els treballs premiats fins ara a la Beca MontPhoto han tingut una repercussió extraordinària, alguns sobre el mateix territori, d'altres sobre la influència mediàtica en importants i prestigioses revistes. En qualsevol cas, alguns dels canvis es veuen passat cert temps. L'exemple més proper i potser de més recorregut ha estat la beca "Els ratpenats que poden ajudar a salvar els boscos de Madagascar", del fotògraf Joan de la Malla i el científic Adrià López-Baucells. L'objectiu d'aquest projecte era explicar la relació entre humans i ratpenats a Madagascar i mostrar com de necessària i mal entesa és la seva coexistència i la conveniència de la seva col·laboració pel bé de tots dos. El fet és que el projecte detectava el problema mediambiental i en proposava solucions. Ara mateix ha estat aprovat per altres organismes i entitats internacionals per posar en marxa aquestes mesures amb nous ajuts.

Qui monitoritza les beques i com es supervisa que s'assoleixin els objectius proposats?
La feina és complexa, hi ha un equip de valoració i un altre de seguiment i suport al becat. El gruix de l'equip són científics i fotògrafs documentalistes; també es compta amb l'ajut d'editors gràfics que ajuden a posar ordre al missatge i la narració.

El fet que participin al concurs tants fotògrafs d'arreu del món és perquè l'afició i l'amor per la naturalesa va en augment, o més aviat es tracta d'un afany de reconeixement per part d'alguns fotògrafs?
Trobem de tot, la majoria dels aficionats tenen una gran ètica i són conscients de la sensibilitat de la natura i que mai una fotografia val més que l'entorn on es pren. Altres necessiten suport, ajuda o coneixement per evitar fer mal al medi per aconseguir la imatge. Per altra banda, en els darrers anys, els concursos internacionals han passat a ser un dels grans altaveus dels fotògrafs i de la seva feina. La davallada de les publicacions i la falta d'ofertes de treball han estat alguns dels responsables de l'increment de molts participants que necessiten visibilitat i reconeixement.

Menció d'honor categoria Aus (2020). Milo Angelo Ramella

Menció d'honor categoria Paisatge (2019). Juan José López

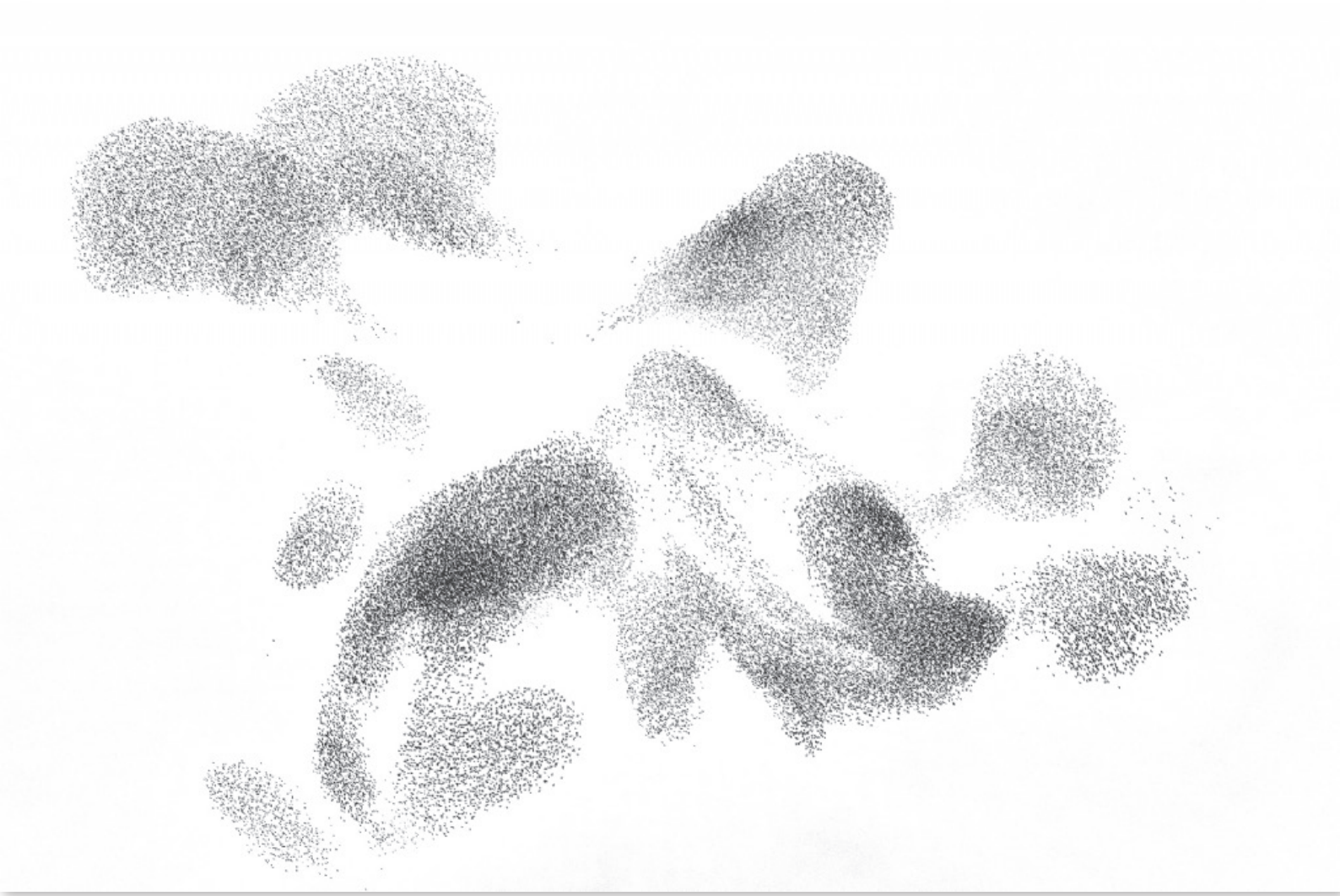

1r premi categoria Aus (2016). Jan Van der Greef

Siguin o no fotògrafs, participants o ponents, tothom qui assisteix al festival de MontPhoto diu que aquest és molt especial i que s'hi respira un ambient molt emocionant. A què atribueixes aquesta màgia?
El més difícil és fer una programació selecta i diversa, la resta és fàcil. La veritat és que el secret és que no hi ha secret, perquè l'ambient i la màgia la porta tothom de casa. A MontPhoto som nosaltres mateixos i disposem d'espais on la gent sigui la protagonista de l'esdeveniment i s'hi trobi a gust, i gaudeixi de la companyia de vells amics i fent-ne de nous.

A part de les ponències i la gala de premis, quines altres activitats es fan al voltant del festival?
Exposicions, visionats de portfolis, tallers, presentacions fora de programa oficial, presentació de publicacions amb els seus autors, activitats per a joves, estands i molta festa.

L'edició de MontPhoto de l'any passat es va celebrar telemàticament degut a la pandèmia. Com va anar i com afronteu el festival d'aquest any?
L'edició *online* passada es resumeix en "fer virtut de l'adversitat". Un format nou per a nosaltres, però que està esdevenint l'únic mètode segur de mantenir-se en contacte. Aquesta edició ens agradaria dir que la farem presencial, però contemplem totes les possibilitats, perquè el més important és la nostra seguretat. Comptem amb l'experiència de l'any passat per fer una edició una mica més acurada si cal fer-la *online* de nou.

Quan sortim de la pandèmia, creus que la nostra relació amb el planeta seguirà sent exactament la mateixa que abans?
Jo opino que sí, l'*Homo sapiens* té memòria curta i s'acomoda ràpidament. Les mateixes societats tenen visions de curt termini i cerquen resultats massa immediats. M'agradaria equivocar-me i que aviat MontPhoto no tingués sentit, però penso que caldrà ser més insistent que mai que cal canviar la nostra relació vital amb el planeta.

Des de la ciutat es pot fotografiar també la natura? I des de casa?
Potser ens costa entendre que, tot i els nostres esforços per domesticar la natura, ella es fa forat al nostre entorn, entra a les nostres cases i conviu amb nosaltres. La pandèmia ens ha obligat a un confinament forçós i prendre atenció a coses que de vegades en passen desapercebudes i a ser més receptius, a observar i apreciar una natura de vegades invisible. Petits insectes, líquens, fongs, vegetals i fins i tot rèptils són al nostre entorn. Moltes aus ens visiten o transiten properes a nosaltres, núvols, tempestes, pluges, boires i mil condicionats atmosfèrics ens connecten amb la natura que ens envolta. Només cal ser observador, des de casa tenim molt per descobrir. Aquest any mantenim una categoria amb aquesta temàtica: la natura des de casa.

Per què creus que l'aproximació a la natura s'ha de fer sota un determinat codi ètic? En l'actualitat hi ha ètica per part dels fotògrafs de natura?
L'ètica ha de ser present sempre, en qualsevol àmbit de la vida i amb la natura també. Generalment podríem dir que sí, la predisposició del comportament hi és, però manquen més coneixements i una visió encara més crítica per estar en disposició de prendre les millors decisions quan ets en un medi natural, que pot ser sensible a les teves accions.

Quins arguments ens pots donar per defensar que la fotografia de natura no pot ser retocada o manipulada?
Bé, el retoc o no d'una fotografia és un tema que cal circumscriure a les normes de l'ús d'aquesta imatge. En el cas de MontPhoto és un concurs de caràcter documental, per tant les imatges han de ser sense retoc i amb un ajust limitat, per no desvirtuar la presa natural de la imatge.

Només la de naturalesa ha de ser purista?
Crec que tota fotografia periodística ha de ser el més fidel possible a la captura que fa el fotògraf. No sé si purisme és un terme adient, però sí que cal que la imatge sigui interpretable tal com està feta, i no amb manipulacions posteriors.

Com analitzeu que no hi hagi manipulació o incompliment de les bases del concurs en les imatges presentades? Tinc entès que recentment esteu treballant en un software que us ajuda a realitzar aquesta tasca. Ens en podries parlar?
Tot concurs que vol verificar la imatge presentada necessita d'un equip de gent experimentada a la seva comprovació. IRCC és una eina molt nova amb complexos algoritmes que ajuda en moltes anàlisis i mesura el desviament de l'arxiu JPEG que es presenta a concurs respecte al seu arxiu de captura. És un software molt complet que treballa en diversos nivells. En un primer nivell fa una anàlisi de metadades, verifica l'arxiu d'origen, avalua distorsions, miralls, retall... en altres nivells mesura de manera objectiva el desviament dels píxels de la imatge i detecta les clonacions i alteracions. Aquests resultats es posen a disposició de l'organització del concurs per prendre les decisions més encertades.

Com es selecciona el jurat de Montphoto?
El jurat de MontPhoto se selecciona cercant diversitat professional i amb criteris en línia dels temes a valorar.

Ens pots explicar com es realitza el procés de selecció de les imatges participants, quin és el grau de debat entre els membres del jurat i quant es pot trigar a arribar a la tria definitiva dels guanyadors?
Els concursos com MontPhoto, amb un alt nivell de participació, han de desenvolupar processos complexos que van estructurats en fases.
Es busca que sigui el més just i equitatiu possible. Cada fase va seleccionant les millors valorades fins a arribar a una fase final, on es demanen els arxius RAW per fer-ne una anàlisi. Posteriorment, en una deliberació final s'obre un debat temàtic amb tots els membres del jurat per determinar les imatges a premiar. Tot el procés és supervisat per una comissió ètica i científica especialitzada, que respon dubtes i avisa o investiga possibles incompliments de bases.

S'aprèn fotografia escoltant els arguments, debats i veredictes dels membres d'un jurat respecte la fotografia que ha fet un tercer?
Naturalment, els arguments contrastats sota prismes diferents aporten una riquesa i incrementen el coneixement en molts àmbits: tècnics, artístics, mediambientals, narratius...

Sempre guanyen les millors fotos?
Sempre guanyen les fotografies que el jurat considera millors en aquell moment. La selecció sempre és subjectiva, per tant el resultat mai és una veritat universal i està sotmès al dictamen de les persones que fan aquesta selecció.

1r premi categoria Activitat de muntanya (2016). Aitor González

1r premi categoria Altres animals (2017). Matty Smith

1r premi categoria Mamífers (2017). Erlend Haarberg

Menció d'honor categoria Denúncia ecològica (2020). Pere Soler

En els anys que portes organitzant i presidint Monthpoto has tingut dilemes i moments de crisi. Ens pots explicar quins i com els has superat? I quines conclusions en treus?
Com pots imaginar, en 25 anys han passat moltes coses a tots nivells: familiars, polítics, econòmics, tècnics. Però els moments més complicats i difícils sempre tenen a veure amb divergències de criteris amb les persones que participen o que col·laboren amb MontPhoto. Finalment, cal posar per sobre d'interessos personals el bé comú i gaudir del que es fa per damunt de tot. Sense un equip cohesionat i el suport familiar no hi ha activitat (no lucrativa) que es mantingui molt de temps.

De ben segur que és molt difícil de triar-ne només algunes, però de totes les edicions del festival, quina t'ha impactat més? Sigui de participants o de ponents, ens podries destacar algunes imatges que recordis especialment?
Cada edició té alguna particularitat que la fa especial. La pèrdua d'éssers estimats o col·laboradors sempre marquen, potser la més dura va ser el 2003, quan ens va deixar en Xavi Farrús, un dels pesos forts de l'equip. Però va ser important i especialment impactant el primer festival que vam fer al nou teatre amb projector nou. Sobre ponents o imatges són difícils de decidir quines em produeixen un major impacte.
En recordo moltes, però totes tenen a veure amb la relació humana, l'esperit de superació o l'activitat de l'home a la natura.

Defenses que el reportatge té més potència a nivell de missatge que una sola fotografia aïllada, encara que aquesta última sigui molt espectacular. Quina és la importància d'explicar una història?
Una imatge aïllada o una col·lecció d'imatges tenen una estructura mental diferent. Una foto ha de complir un missatge en una mirada; una història d'imatges necessita una lectura coherent a través de totes, on res no sobri i res no falti. La cultura narrativa en imatges és escassa al nostre país entre els fotògrafs de natura, per això en aquesta edició incorporem categories en aquesta línia per potenciar aquesta manera de retratar, pensant en el discurs i el projecte conjunt i no només en la imatge única i impactant.

Són útils les revisions de portfolis per part d'experts i professionals?
Aquí trobarem diversitat d'opinions, però jo ho considero fonamental per definir el teu creixement personal i com a fotògraf.

Al voltant de MontPhoto també hi ha molta pedagogia de cara als infants per mitjà de MontPhoto Educa. Ens pots explicar breument quines són i com es treballa?
Bé, hem desenvolupat molts i variats projectes. Potser el més important és l'adreçat a nivell de primària, per on passen centenars de nens cada any.
A través d'una foto que tria cada alumne, ells mateixos es fan qüestions per desenvolupar una mirada crítica d'aprenentatge. Aquestes qüestions les treballen durant un temps a l'aula per desenvolupar una creativitat que respongui aquests dubtes. Després, en contacte amb els fotògrafs que han fet les fotos, coneixen una realitat més extensa del plasmat en una simple imatge.

Els nens són més objectius que els adults? Tenen menys prejudicis?
Tenen menys prejudicis, més imaginació i major receptivitat. Per tant és molt més fàcil treballar el coneixement de la consciència mediambiental.

Menció d'honor categoria Aus (2020). Kevin Morgans

Al Fotoclub Poblenou celebrem mensualment un concurs social la resolució del qual es determina pel vot popular anònim dels mateixos socis. Opines que és millor que el veredicte del concurs el dictamini un jurat especialitzat?
Depèn dels objectius del concurs. Per descomptat, un veredicte fet per una persona experimentada aporta major riquesa de criteris fotogràfics. Un veredicte popular aporta més interrelació i transversalitat participativa. En realitat el fotògraf reinterpreta la realitat per crear la seva obra, però com a qualsevol de les arts o creacions, després la torna a reinterpretar l'espectador, sigui experimentat o no.

Què fas quan no fas res relacionat amb la fotografia?
La fotografia ocupa gran part del meu temps. Altres passions són el cinema i la música, també m'agrada buscar temps estar en contacte amb la natura i per xerrar amb els amics.

Per acabar: una novel·la?
Em ve al cap *Galápagos*, de Kurt Vonnegut, relata una futurible evolució biològica de ficció que em fa pensar si el desenvolupament del nostre cervell va a favor nostre o en contra.

I una pel·lícula?
Tot i que m'agraden molts tipus de cinema i especialment els documentals, recordo, pel tema que tractem, la biogràfica de Dianne Fossey, *Gorilas en la niebla*.

Web de Montphoto

Instagram de Montphoto

El maestro que no conocí

No puedo saber cuántos fotógrafos habrá actualmente que no hayan tenido nunca en sus manos un carrete de película de las que se usaban en las cámaras analógicas; supongo que muchos. Y que hayan disparado fotos con ellos, creo que muchos más.

Los tiempos cambian, lo vemos diariamente. La fotografía, en las últimas décadas, ha sufrido cambios importantes, rápidos y fuertes, como un tsunami. Se ha pasado del analógico al digital tan rápido como pasa un suspiro.

Recuerdos son los que nos quedan a los que contamos batallitas de cómo –en un cuarto oscuro iluminado solo con la tenue luz de color rojo– en un papel blanco se podía ver aparecer una imagen como por arte de magia. Esta misma imagen de la fotografía que poco antes habíamos tomado con nuestras cámaras y un carrete en blanco y negro de la marca Kodak con sensibilidad 400 ASA.

Mi primer puesto de trabajo no fue otro que el de ayudante de laboratorio en B&N del estudio fotográfico donde llegué como aprendiz. Aún recuerdo su olor, su luz, y el que fue mi profesor. En mi memoria tengo sus enseñanzas, los trucos que usábamos en este cuarto oscuro… Primero, revelar el carrete, un poco corto de tiempo, para luego poder usar un papel duro. En el laboratorio teníamos un montón de cajas de papel con diferentes medidas y números de dureza: del n.º 1, el papel más suave, hasta el n.º 6, que era el más duro.

Después del revelado hacíamos una hoja de contactos para poder ver las fotos en positivo y escoger la deseada. Seguíamos con una tira de prueba para saber el tiempo de exposición que se necesitaba para que el papel quedara correctamente expuesto según el negativo que estábamos usando en una de las dos ampliadoras que teníamos.

Y llegaba el momento de darle al interruptor: era el más deseado, trabajar la foto mientras se impregnaba de magia en el papel, se hacían reservas de luz con las manos o con cartulinas y con otros miles de artilugios que nos fabricábamos para poder compensar los negros o los blancos, pero sin perder los grises. Todo esto antes de pasar a la cubeta del revelador y gozar de un magnífico milagro que era la aparición lenta, pero sin pausa, de la imagen final.

Este proceso se podría comparar perfectamente con lo que actualmente hacemos en el ordenador con infinidad de programas que existen para el revelado y sin tener que mojarnos las manos. Pero este proceso no tiene el encanto de la oscuridad de la luz roja y, si algo nos ha quedado del aprendizaje del laboratorio es el tan famoso "sistema de zonas".

El 20 de febrero de 1902 nació Ansel Adams. Todos los fotógrafos que empezamos con el analógico (y por supuesto también el mundo digital), le debemos un gran reconocimiento. Gran pianista y filósofo, se pasó a su gran pasión, la fotografía de paisaje.

En uno de los numerosos documentales sobre su vida, que os recomiendo ver, cuenta que todo su trabajo fue fruto de una visión que tuvo en la montaña. Allí, en las cumbres, vio por primera vez como sería su obra. Allí, en lo alto de la montaña, en pleno contacto con la naturaleza, empezó a ver el sistema de zonas, una de las técnicas más importantes de la fotografía.

Él cambió la técnica fotográfica por completo. Su trabajo fue una revolución similar a lo que ha supuesto la fotografía digital. Lo que realmente le hacía feliz era poder hacer llegar esta técnica a cuantos fotógrafos desearan aprender. Era un verdadero docente, *el maestro que no conocí*. Todos aprendimos de su técnica y la hemos ido enseñando de generación en generación, mi mentor me la pasó a mí, y yo a muchos otros.

Hoy no pretendo contar como se trabaja este sistema, lo que deseo mostrar es cuán polifacético fue Anselm Adams. Un gran pianista, amante de la naturaleza (sobre todo de los paisajes del Parque Nacional de Yosemite) y autor de numerosos libros sobre fotografía. Su defensa de la naturaleza fue tan fuerte que nombraron un monte en su honor: Mount Ansel Adams.

Muchos son los fotógrafos que tenemos como referentes, y a los que seguimos, que nos han marcado la forma de trabajar nuestras fotos. Muchos han dejado frases emblemáticas sobre lo que es o representa ser fotógrafo.

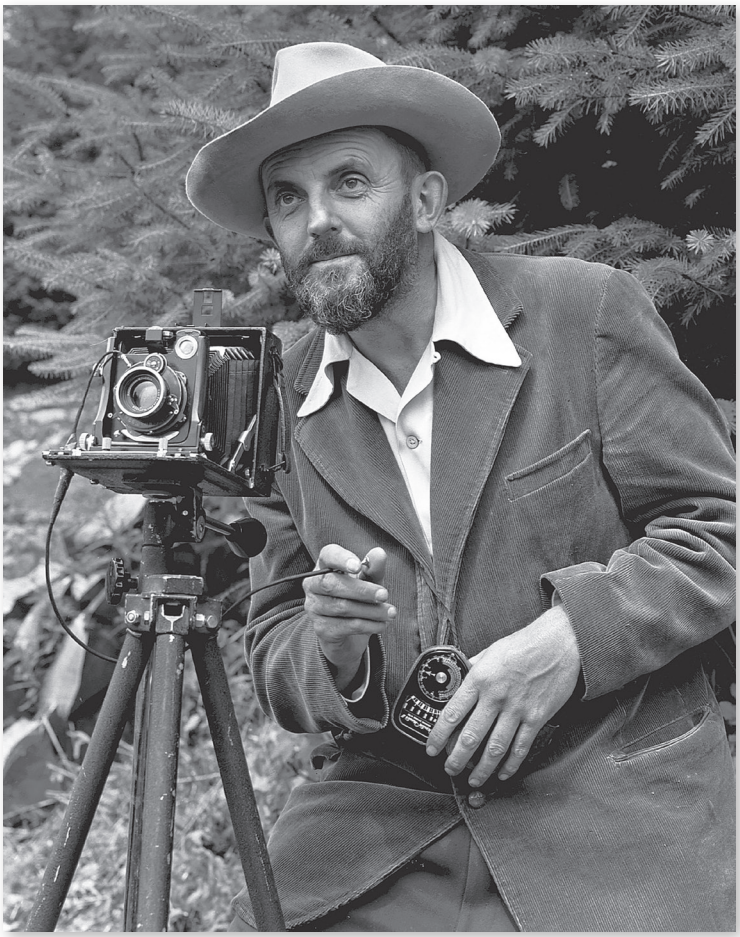

Ansel Adams

Ansel Adams tiene, a mi entender, una de las mejores y más acertada, y es, parafraseándola, como quiero terminar este artículo en homenaje al hombre que, sin conocerlo, fue mi gran maestro:

"*Tú no haces fotos solamente con tu cámara. Tú metes en las fotos todas las imágenes que has visto, los libros que has leído, la música que has escuchado y las personas que has amado.*"(Ansel Adams)

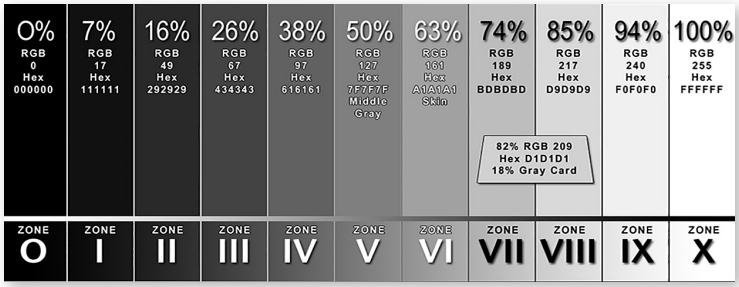

Sistema de zonas

Martin Parr (Regne Unit, 1952)

Professió i activitat
Martin Parr va néixer a Epsom, Surrey, Regne Unit. Quan era petit, el seu avi, George Parr, un aficionat a la fotografia, va encoratjar-lo en el seu incipient interès en aquesta disciplina.

Des de 1970 a 1973 va estudiar fotografia en el Politècnic de Manchester. Ell mateix es reconeix influenciat pels autors americans Garry Winogrand i Robert Frank. Des de llavors ha treballat de forma lliure en nombrosos projectes fotogràfics de tipus documental i social. Particularment, a principis dels vuitanta el treball de l'autor mostrava l'estil de vida de la gent corrent a la Gran Bretanya, reflectint el deteriorament social i els problemes de la classe treballadora durant el govern de Margaret Thatcher.

El 1994 es va convertir en membre de ple dret de Magnum Photographic Cooperative i en va ser president entre els anys 2013 i 2017.

Del 2004 al 2012 va ser professor de fotografia al campus de la Universitat de Gal·les a Newport.

Parr va desenvolupar un interès pel cinema i ha començat a utilitzar la seva fotografia en diferents gèneres, com la moda i la publicitat. En l'actualitat continua treballant amb diferents projectes i fundacions.

Tècnica i estil
Tot i que comença a treballar en blanc i negre, gairebé tota l'obra d'aquest autor està plasmada en color. Habitualment treballa amb llum de dia i amb el suport de flaix, i ell mateix explica que adopta el llenguatge comercial i publicitari, amb subjectes molt il·luminats i colors saturats. A primera vista les seves imatges semblen exagerades, o fins i tot grotesques, ja que els enquadraments són estranys; els colors, cridaners, i les perspectives, inusuals.

Martin Parr es presenta com a un cronista de la nostra època. Les seves fotografies tenen com a base la crítica, la seducció i l'humor; com a resultat, les seves obres són originals, entretingudes, accessibles, comprensibles i presenten una visió crítica de la forma de vida actual enfront de la creixent allau d'imatges difoses pels mitjans de comunicació.

El sentit de l'humor és molt important en la seva obra. Per a ell, és la manera de salvar-se del ridícul i la decadència en la nostra vida diària. Els temes que Parr selecciona i l'inimitable tractament que en fa han propiciat la creació d'extenses sèries, que ha publicat en llibres i exposicions, i el seu treball ha servit durant molt de temps com a model per a la formació dels joves fotògrafs.

Parr fa servir l'estratègia de presentar i publicar les mateixes fotos, tant en el context de la fotografia artística com en els camps afins de la publicitat i periodisme, trencant la tradicional separació dels diferents tipus de fotografia.

En analògic utilitzava objectius macro amb pel·lícula de sensibilitats ISO 50, així com el flaix anular, amb el resultat de colors intensos. Curiosament, triava pel·lícules que eren més utilitzades pels turistes que pels professionals, com la Fuji 400 Superior, l'Agfa Ultra o la Fuji 100. En format digital reprodueix la mateixa estètica.

Obra
Martin Parr ha publicat la seva obra extensament. Continua vivint i treballant al Regne Unit i viatja molt sovint amb motiu de diversos projectes fotogràfics. Des del 1972 fins a l'actualitat ha realitzat innombrables exposicions i ha publicat més de 120 llibres del seu propi treball.

El 2002 la Barbican Art Gallery i el National Media Museum van iniciar una exposició retrospectiva que va viatjar per Europa durant els següents cinc anys.

El 2006 Parr va rebre el premi Erich Salomon.

El 2008 la mostra Parrworld va obrir a Haus de Kunst, Munic, i va recórrer Europa durant els dos anys següents.

Al festival PHotoEspaña de 2008, Martin Parr va guanyar el premi Baume et Mercier en reconeixement a la seva trajectòria professional i contribucions a la fotografia contemporània.

El 2017 va ser guardonat amb el Sony World Photography Award per la seva contribució excepcional a la fotografia.

La tardor de 2017 es va inaugurar la Fundació Martin Parr a Bristol, amb la intenció d'exposar fotografia documental britànica i albergar la seva pròpia col·lecció i arxiu fotogràfic.

El 2019 la National Portrait Gallery de Londres va dedicar a Parr una important exposició, Only Human, que incloïa retrats de persones de tot el món, amb un enfocament especial en la identitat britànica.

Enllaços d'interès:
https://www.martinparr.com/

https://www.canon.es/pro/stories/martin-parr-style-vision/

https://www.cccb.org/es/multimedia/videos/los-mejores-fotolibros-conferencia-de-martin-parr/226348

https://www.magnumphotos.com/photographer/martin-parr/

Martin Parr

ICE CREAM

¿Crees que la fotografía puede convertirse en una herramienta en defensa de los derechos humanos?

¿Consideras que la fotografía puede ayudar a dar visibilidad aquellas actividades que ayudan a los demás? Entonces, tenemos un lugar para ti.

Desde el Fotoclub Poblenou está naciendo un proyecto para crear un equipo de fotógrafos/as comprometidos socialmente.

Todos los compañeros que se sientan motivados por la fotografía social, es decir, para realizar reportajes documentales cuyo fin sea la concienciación social, están invitados a formar parte del mismo.

Para más información: josesraz@gmail.com

Una foto amb història

Irene Julve

El 23 de novembre de 1938 es van produir quatre bombardejos sobre la ciutat de Barcelona. Les bombes van caure a la zona del port, a Ciutat Vella i al Poblenou.

Aquesta foto aèria, que és del fons de l'Exèrcit de l'Aire, comprèn del Parc de la Ciutadella fins més enllà del Besòs. Es pot identificar, si seguiu l'avinguda Icària (antic Camí del Cementiri/ Capitán López Varela), el cementiri. També l'avinguda Bogatell, que arriba fins al mar. Els actuals barris de Provençals del Poblenou i de Diagonal Mar estaven força despoblats, tenien encara moltes zones agrícoles i masies. Les construccions d'aquestes zones s'aglutinen sobretot al voltant del carrer Pere IV, actualment anul·lat, però llavors l'artèria principal del barri.

A les 12:30 h del dia 23 de novembre, deu avions S-79 van fer caure onze bombes sobre les vies del tren, a prop de l'estació del Poblenou. A la fotografia veiem esclatar una d'aquestes bombes a l'altura de Can Girona. Durant la guerra l'empresa havia estat col·lectivitzada i havia reconvertit la seva activitat, segons un decret, per fer-hi armament. A la Torre de les Aigües, que funcionava com a refugi, es va instal·lar una bateria que havia de protegir el front marítim de l'aviació feixista. Can Girona va ser bombardejada fins a cinc vegades durant la Guerra Civil.

El bombardeig sobre el Poblenou del 23 de novembre del 1938 és la foto número 7016 de l'Arxiu Històric del Poblenou.

Pioners

Irene Julve

Som a l'any 1864, en plena Guerra de Secessió dels Estats Units. Un de cada set soldats que participen en aquesta guerra acabarà sent presoner. Parlem de més de 400.000 soldats en camps de presoners massificats i el que això comporta: escassetat d'aliments i medecines, i condicions pèssimes. Un d'aquests camps és a l'illa de Johnson, a Ohio, una presó d'alta seguretat aïllada del continent. Aquí inicialment les condicions són força bones i els reclusos són oficials confederats que es poden permetre alguns luxes subornant guàrdies. Però, arran de la mort de 13.000 presoners unionistes a Geòrgia per malaltia i fam, les mesures a les presons del nord s'endureixen i es retallen racions i subministraments als presoners confederats.

Entre ells, hi ha el tinent **Robert M. Smith**, de Bristol, Tennesse, al bloc 4, el que està al costat de l'hospital del camp. El tinent Smith va construir una càmera amb els objectes que tenia a l'abast: una llauna per fer l'objectiu, uns taulons de pi per fer el cos de la càmera, un ganivet de butxaca per a foradar la llauna, un tros de vidre untat amb sabó fent de mirall i una lent d'una ullera. Amb aquesta càmera tan rudimentària, fotografiava clandestinament els seus companys a les golfes del bloc, on només hi havia una finestra de 20 x 25 cm i algunes esquerdes a les parets, d'on obtenia una mica més de llum.

Les plaques sortien de llaunes d'ostres i sembla que els productes químics els va obtenir subornant un guarda que els treia de l'hospital. Hem de pensar que fa 160 anys en els tractaments mèdics s'usaven productes químics que actualment són més propis de laboratori. Segurament, l'alcohol el treia del whisky, ja que s'usava com a estimulant per a combatre el xoc i junt amb l'èter, que es feia servir com a anestèsic, preparava el col·lodió humit. El tiosulfat de sodi, que fa de fixador, s'usava com a laxant. El nitrat de plata, el iodur i el sulfat ferrós es podien trobar en un hospital sense massa problema.

Encara que sabem molt poc sobre Robert M. Smith, podem deduir que tenia art, intel·ligència i enginy i, gràcies a la seva proesa, els seus companys van poder deixar testimoni als seus descendents de les vicissituds de la guerra.

Retrat de Robert C. Crouch fet per Robert M. Smith a la presó de Johnson's Island

Batalló Hoffman, guardes a Johnson's Island

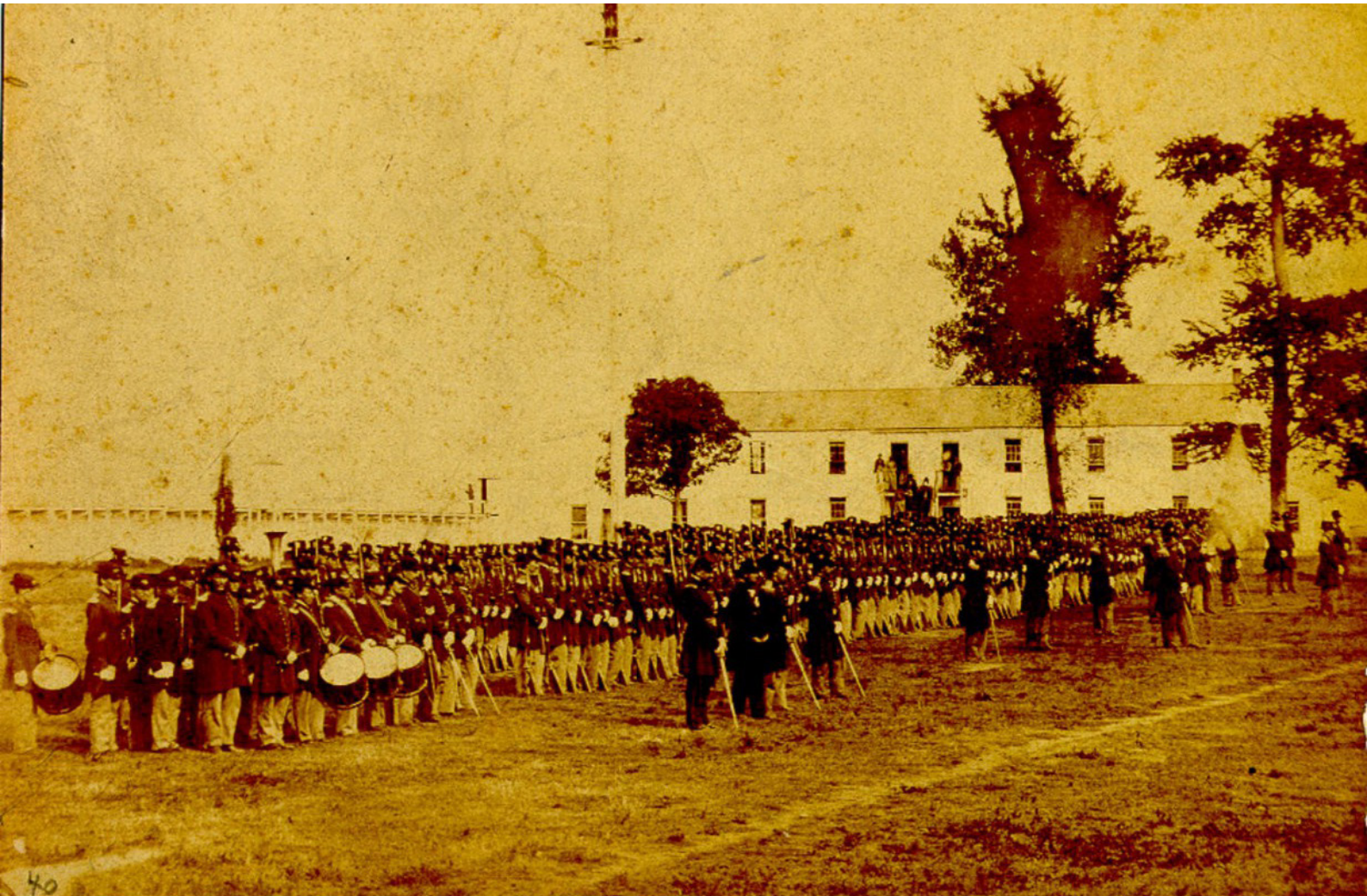

Natura

Manel Garcia

La situació actual de la pandèmia ens ha portat a descobrir, en les nostres habituals sortides fotogràfiques, indrets molt propers que no tenien massa interès per a molts de nosaltres. Un d'aquests llocs és el riu Besòs.

Ja fa molts anys, cap a la dècada dels seixanta, els éssers vius que habitaven el Besòs l'havien abandonat a causa dels abocaments industrials i agrícoles al llarg de tota la seva conca. La degradació hauria estat encara més greu si no hagués estat per les contínues i descontrolades riuades que arrossegaven els residus fins al mar. Fins i tot es va arribar a plantejar cobrir-lo i deixar-lo com a claveguera. Un grup de ciutadans sensibilitzats s'hi van oposar i allà pels anys vuitanta es va iniciar una campanya de recuperació de l'entorn fluvial de la conca del riu. Ara és molt evident que aquests treballs estan donant els resultats que esperaven aquells visionaris, simplement pel fet de constatar que la fauna hi torna a ser present.

"Peixos al Besòs": aquest era un dels lemes i avui ja n'hi ha, de peixos que serveixen d'aliment a altres animals, com les llúdries o ocells de gairebé totes les espècies, com ara el bernat pescaire, el martinet blanc, el corb marí, el blauet, algun flamenc i moltes aus petites i grans que aprofiten per descansar i alimentar-se en les seves llargues travessies.

De ben segur que pel que fa a la feina de medi ambient en falta encara moltíssima, així com el suport de tot tipus per part de les administracions competents i, per descomptat, la tasca dels ajuntaments, que són els que poden controlar els abocaments i la seguretat.

Nosaltres podem gaudir d'aquesta bellesa natural a tocar de casa i de la qual podem estar orgullosos, jo almenys n'estic, ja que vaig formar part d'aquells visionaris que volíem recuperar la vida al riu Besòs.

Dues de les meves passions són la fotografia i la muntanya. He de dir que la meva salut no es correspon amb les ganes i la muntanya comença a ser molt difícil de dur a terme; en canvi, la fotografia, encara la puc desenvolupar.

És un plaer poder fer-me càrrec d›aquesta secció en la qual intentaré anar presentant fotos i alguna explicació per part d'alguns especialistes en la temàtica de natura, ja que el seu àmbit és amplíssim i recull força i variades activitats.

Flamenc

Bernat pescaire

Desembocadura del riu Besòs

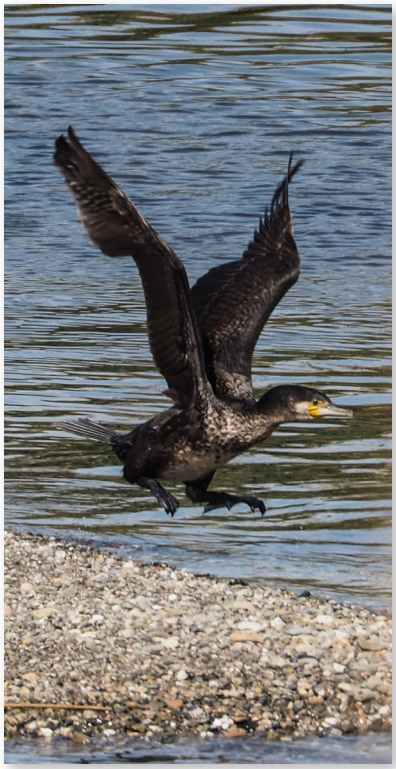

Corb marí

Escales de món

Pere Pi

Escala de la Torre de les Aigües del Tibidabo

Tot va començar arran del visionat d'un reportatge sobre escales de cargol que el fotògraf francès Gauvin Lapetoule va fer en una visita a Barcelona, ara farà uns tres anys. Em van hipnotitzar les imatges: tot i la seva senzillesa, tenien força ritme, equilibri i simetria, i vaig decidir fer cerca dels llocs de les fotos del reportatge i buscar-ne de noves, tant a Barcelona com a la resta del món.

Història

A principis del segle passat es va construir la Torre de les Aigües del Tibidabo, també coneguda com a Torre de les Aigües de Dos Rius. Des de llavors, el dipòsit, situat a la part superior de l'edifici, ha servit per emmagatzemar 100 m^3 d'aigua, que han fet possible que la colònia del Doctor Andreu i els altres edificis del cim de la muntanya es puguin proveir d'aigua.

La torre la va construir la Societat General d'Aigües de Barcelona, que avui és Aigües de Barcelona, i va ser el primer edifici que va canviar la silueta de la muntanya del Tibidabo. En aquell moment va ser un edifici molt apreciat, però ara passa una mica desapercebut. Sònia Hernández, directora del Museu Agbar de les Aigües, explica: "Actualment és molt desconegut. Quan el ciutadà mira la silueta de la muntanya des de baix, des de la plana, té altres edificis que destaquen més, com ara la torre de Collserola o el temple de Sagnier, que són molt més visibles."

El dipòsit metàl·lic esfèric té una capacitat de 200 m^3 i està penjat per absorbir possibles terratrèmols, cosa innovadora a l'època.

L'encarregat de construir la torre va ser Josep Amargós i Samaranch. Aquest arquitecte català va utilitzar el maó vist i la pedra natural de Montjuïc. A dins hi van instal·lar un dels primers ascensors elèctrics de l'estat espanyol per poder accedir al dipòsit còmodament, a banda de l'escala de cargol.

Aquesta construcció va guanyar el primer premi del Concurs d'Edificis Artístics de l'any 1905, i figura en el Catàleg del Patrimoni Arquitectònic de Barcelona.

Com vaig fer les fotografies

Aquest edifici el vaig poder visitar perquè estava inclòs dins de les visites guiades de l'Open House Barcelona 2019. No he trobat cap altra opció per poder fer visita guiada.

Sempre que puc faig la fotografia des de dalt i des de baix. L'edifici és un cilindre de 53 m d'alçària i 10 m de diàmetre. Per poder abastar el màxim d'escala em vaig estirar a terra. Eren les dotze del migdia i era un dia assolellat, per la qual cosa la llum era suficient per poder tirar sense trípode.

Per poder fer la foto des de dalt vaig haver de sortir-me una mica de les normes de la visita i accedir per un forat del passadís lateral de la part superior de l'edifici. Des d'allà vaig treure la càmera, just per poder fer la foto.

Espero que us agradin.

Des de dalt

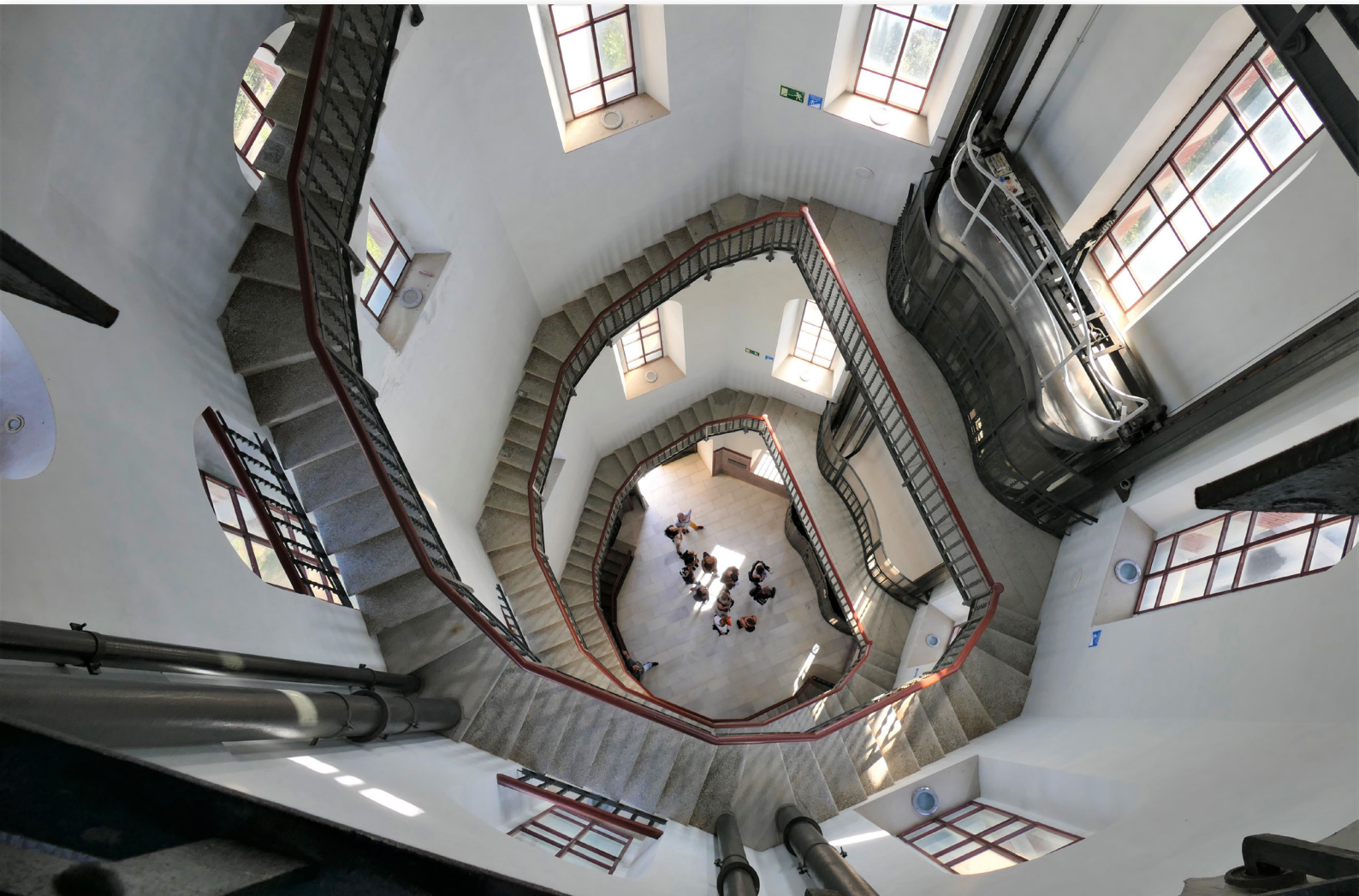

Escales de món
Pere Pi

Des de baix

Tino Soriano
"Si hi ha vermell, hi ha foto."

A Donec Perficiam ens agradaria molt comptar amb les vostres opinions, comentaris, idees, suggeriments, etc.

Ho podeu fer per dos canals: correu i Fòrum (només socis/sòcies)

Avions, trens i spotting

Manel Garcia

L'*spotting* és una activitat molt interessant de l'observació d'avions. Inclou diferents opcions, models d'aparells i fabricants, colors, *libreas*, motoritzacions... És un ampli repertori, cada un de nosaltres busca el més interessant per fer-ne detalls fotogràfics. Hi ha *spotters* que s'interessen per les matrícules; d'altres, pels colors de les marques comercials. També n'hi ha que no fan fotografies, només prenen notes; d'altres filmen en vídeo les arribades i sortides. I a la majoria els agrada col·leccionar fotografies de diferents tipus d'avions i són capaços de viatjar a fi de fotografiar tal o tal altre avió pel qual estan interessats, ja que hi ha avions que no venen mai a l'aeroport del Prat. Poden arribar a viatjar en un dia a aeroports de l'altra banda del món per tal de tenir la foto somiada d'un avió determinat.

És una afició que practico des de fa temps. El nivell de coneixement depèn dels companys, als quals a poc a poc vas coneixent, que t'introdueixen en el món dels *spotters*.

En l'àmbit fotogràfic és una afició molt agraïda de vegades, ja que tot influeix: la llum, el vent, la pluja i l'arribada o sortida dels avions, segons sigui per una pista o per una altra. De vegades et trobes que han canviat la configuració d'una pista d'aterratge i te n'has d'anar cap a un altre lloc si és que vols fer la foto. Tenim alguna aplicació d'internet que ens informa del tràfic aeri de la zona, arribades, sortides i destí.

L'aviació comercial i esportiva actualment i a causa de la pandèmia ha estat pràcticament aturada a gairebé tot el món. Ara sembla que a poc a poc podrà anar recuperant de nou la seva activitat.

L'equip és important i variat, amb una focal de 70 mm fins als 200-300 mm. En el cas que es vulguin fer *bankings* o fotografies menys convencionals necessitaríem una focal de 400 mm o més. També tenim uns punts de *spotting* més adients i localitzables amb Google Maps.

Adjunto algunes de les fotos, a veure si us agraden i voleu provar de fer-ne.

El meu material és divers: utilitzo Olympus OMD M5 Mark II, objectiu Zuiko 75-300 mm i 14-150 mm, o també Nikon D5000 amb objectiu 70-300 m i trípode, però que no faig servir massa.

EC-BDS
Acrobat

***El fotógrafo en la naturaleza, Composición en fotografía, Fotografía de autor*, de José Benito Ruiz**

Tres llibres formatius que es complementen perfectament entre ells, tot i que també compleixen la seva funció per separat depenent de quin sigui el nostre interès en allò en què vulguem aprofundir.

Es tracta de llibres d'una elevada qualitat i amb una gran quantitat d'informació que cal anar assimilant de forma constant i periòdica.

El seu autor és, a banda d'un gran fotògraf, sobretot un estudiós autodidacte d'un immens rigor que al llarg dels anys ha anat interioritzant de manera molt profunda coneixements, tant tècnics com compositius, sobre tot allò relacionat amb el món visual.

Mitjançant una exhaustiva anàlisi sobre l'obra dels pintors clàssics més importants, José Benito Ruiz ha trobat, entre moltes altres virtuts a les imatges, quins són aquells elements que fan que aquestes ens atreguin i que ens transmetin impacte visual, equilibri, serenor, harmonia, etc.

Any de publicació: 2008 (1a edició)

Nombre de pàgines: 416, 320 i 336

Dimensions: 24 x 31 cm

Portada: Tapa dura

Imatges en color

Llengua: Castellà

Preu: 140 euros (trilogia) o 55 euros (llibre individual)

On trobar-lo: Correu directe a l'autor

El fotógrafo en la naturaleza. Guía completa para la Era Digital
(4a edició)

El primer d'ells és el de caràcter més tècnic, on es parla d'aspectes com enfocament, exposició, focals, filtres i trípodes, etc.

Una completa guia per aprendre fotografia des dels nivells més bàsics fins a arribar als més avançats. Uns dels llibres de tècnica fotogràfica més venuts, amb 12.000 exemplars llançats en les seves quatre edicions.

Composición en fotografía. El lenguaje del arte
(8a edició)

La intenció d'aquest llibre és fomentar els processos creatius en els artistes, ja siguin fotògrafs, pintors, dissenyadors, escultors... Segons el seu autor, la inspiració és un estat, però l'artista visual ha de conèixer en profunditat diversos aspectes que afecten la composició i la transmissió d'un missatge visual.

En la formació permanent d'un artista, aprendre a veure, analitzar i sintetitzar, avaluar el que percep, és fonamental. És així com s'aconsegueix millorar les formes de comunicar mitjançant imatges, d'expressar sentiments i sensacions. Aquest llibre recopila informació del major interès per crear grans imatges i per entendre per què ho són.

Fotografía de autor. Análisis y evaluación de la imagen
(4a edició)

Aquesta obra tanca la trilogia formativa, conformant així un mètode d'aprenentatge ordenat que permet evolucionar fins a aquest últim llibre, que és el més avançat.

Hi trobarem aspectes fonamentals en la fotografia d'autor: la inspiració, la creativitat, la seva evolució, el sentit de la seva obra i la seva repercussió. S'hi aborden continguts sobre l'anàlisi de les imatges, amb la finalitat de realitzar-ne comentaris i avaluacions. A més, conté dades sobre certàmens de fotografia i formació per poder exercir com a jurat.

Sobre l'autor
José Benito Ruiz és un destacat fotògraf, actual president de l'Associació Espanyola de Fotògrafs de Natura (AEFONA). Naturalista, escriptor, docent i ponent internacional, ha estat jurat en diversos concursos fotogràfics internacionals. Ha publicat quinze llibres relacionats amb la fotografia i la natura.

Col·lecciona innombrables reconeixements en importants concursos nacionals i internacionals, com ara Wildlife Photographer of the Year, GDT Europäischer Naturfotograf des Jahres o Glanzlichter.

Fa anys que col·labora amb la Nature Picture Library, ubicada al Regne Unit, en la qual ocupa el segon lloc en quantitat d'imatges emmagatzemades. Les seves fotografies es publiquen en més de 40 països al voltant del món en revistes tan prestigioses com *National Geographic Magazine USA* i *Geo Internacional*.

En l'àmbit internacional lidera el corrent Only RAW, que defensa el purisme en la fotografia de natura.

Pàgina web: https://josebruiz.com

Instagram: https://www.instagram.com/joseb.ruiz

Tenies diverses opcions a presentar al concurs i has hagut de triar-ne una?
És una llàstima que la resta es quedin en un racó oblidat del disc dur. Publica-les a La recicladora

Nous fotògrafs

Mònica Lop

Amb la Setmana Santa per endavant, aquest curs no para: com veureu, hi ha hagut de tot: deures variats, convidada especial, sortides, intent de lluna...

El dilluns 15 març, com sempre, fem peticions i el nostre *profe*, ben amable, ens ajuda per al tema del mes del concurs, així que ens fa compondre amb el color. A diferència del concurs, podem escollir el color predominant que vulguem. Aquest exercici consisteix a experimentar la captació del color, aquest serà l'aspecte més important de la imatge, per sobre de les línies o formes. Anem a entrenar l'ull per compondre al voltant d'un color.

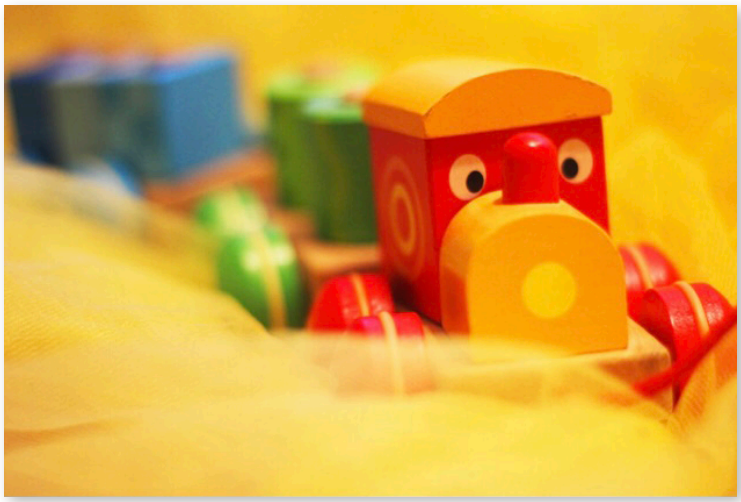

Gerard Fortaner

Rut Terol

El dilluns 22 març arriba la Setmana Santa i les ganes de descansar i desconnectar, però no pas de deixar de fer el que més ens agrada, al contrari, que més deures tenim, i moltes ganes de fer foto.

Dues setmanes, dues feines.
1. Exercici d'alta velocitat: hem d'aconseguir fotos en les quals el moviment quedi congelat, amb velocitat d'obturació no inferior a 1/250 s.

Adelina Bonet

Manoli Poveda

Nous fotògrafs
Mònica Lop

2. Hora màgica, la sortida o la posta de sol, hora daurada i hora blava. Ens expliquen que al matí l'hora blava és quan el cel es va tenyint de blau, però el sol encara no ha sortit per l'horitzó, té una durada de pocs minuts. L'hora daurada del matí va des que el sol comença a despuntar per l'horitzó fins que el dia clareja totalment, té una durada més llarga. Al vespre és a l'inrevés: l'hora daurada, des de la posta de sol fins que el sol creua l'horitzó, té una durada d'uns 10 minuts i deixa pas a l'hora blava, en què el cel es tenyeix de blau fins que arriba a ser negre, i dura aproximadament 30 minuts.

Àngel Baiges

Jaume Margalef

El dilluns 29 de març volem treballar els diferents sistemes de mesurament de la llum a la nostra càmera. Ens proposen dos temes:

1. Paisatge urbà

Inés Sánchez

2. Cel i terra

Mònica Lop

El dijous 15 d'abril, sortida per trobar-nos i fer fotos. Podem anar resolent els dubtes que surtin amb tot l'equip i el *profe* que ens ajuda.

Pere Claró

Nous fotògrafs

Mònica Lop

El dilluns 19 d'abril una convidada molt especial, Judith Aranich, ens va donar una bona classe de com compondre fotografia i com les emocions formen part important del resultat, una mica la seva manera d'entendre la fotografia, un honor molt gran poder escoltar-la.

I no m'oblido de la nostra perseguida lluna: en aquesta ocasió uns quants companys i companyes a última hora van decidir sortir a veure què… I aquesta vegada, com podeu comprovar, molt ben trobada i precioses fotos els van sortir.

Maite Mariano

Pere Clarós

Ted Grant
"Quan fotografies una persona en color, fotografies seva roba, quan ho fas en blanc i negre, fotografies la seva ànima."

Ens pot ser útil

Joan Coll

Recuperar una targeta feta malbé

Què podem fer si la targeta de la càmera es fa malbé? Com podem recuperar les nostres fotografies?

Podem posar una espelma a Santa Quitèria o a Sant Apapurci, verge i màrtir respectivament. Però no sempre s'obtenen els resultats desitjats. Arribats a aquest punt, tractarem de buscar solucions tecnològiques, que tampoc ens asseguren el resultat. Però que a vegades funcionen i tot.

Si l'error ens el dona en gravar, el primer que hem que fer és mirar la pestanya de la targeta. Quina pestanya? Aquesta:

Per recuperar la targeta, si s'ha fet malbé del tot, hi ha diferents mètodes. Des de fer-ho des del símbol del sistema, amb una sèrie de comandaments, o bé amb un programari creat expressament.

Aquí us deixo alguns exemples de programaris. Per què tants? A cops m'han servit uns, i a cops uns altres, depenent del que hagi causat l'error. Això de fer-ho des del símbol del sistema és una mica complex i has de saber el que fas.

Recuva

És un programa de llicència gratuïta. Està disponible únicament per a Windows. És capaç de restaurar qualsevol arxiu que hagis esborrat per error de targetes SD i fins i tot arxius perduts a causa de virus o interrupcions brusques en el teu PC.

Utilitzar Recuva és molt senzill. Només has d'indicar l'extensió de les dades que desitges recuperar i la carpeta o unitat on estaven guardades. Després d'una breu anàlisi, el programa et mostrarà un llistat amb els arxius trobats, juntament amb la seva probabilitat de recuperació, i per finalitzar, et dona la possibilitat de marcar els elements que t'interessen i triar una ubicació de destí.

Els noms originals dels arxius gairebé sempre s'eliminen durant la recuperació, així que hauràs de canviar de nom manualment els arxius recuperats.

Disk Drill

Es tracta d'un programa de pagament. És compatible amb Windows, però també MacOS, per la qual cosa no hauràs d'utilitzar o comprar dos programes diferents en cas que utilitzis tots dos sistemes.

En tractar-se d'un programa premium, la seva interfície de navegació és bastant actual i senzilla d'utilitzar.

La versió gratuïta t'ajuda a recuperar fins a 500 MB de dades perdudes, mentre que la seva versió Pro, que costa 89 $, no té límits i és compatible amb més de 300 formats d'arxius, i es pot instal·lar en tres ordinadors.

iSkysoft Data Recovery

És per a Mac, és una excel·lent eina que recupera la informació de targetes SD o altres targetes de memòria danyades: imatges, vídeos, àudios, correus electrònics, documents i tota mena d'arxius en general de múltiples dispositius.

Aquest programa pot obtenir-se gratuïtament i posseeix una poderosa capacitat de recuperació amb una interfície extremadament senzilla.

EaseUS Data Recovery Wizard Professional

Un programa per a Windows i Mac que et facilita la recuperació d'arxius, des de particions o pèrdues, o, fins i tot, de discos lògics formatats, independentment del sistema d'arxius utilitzat.

Aquí us en deixo uns quants més. Com ja he dit, no són millors ni pitjors; a vegades el que no soluciona un ho soluciona l'altre.

Recover My Files

Ràpid i fàcil d'utilitzar. Es pot descarregar per provar-lo gratuïtament.

Disk Digger

Gratuït. Treballa a baix nivell i és capaç de recuperar arxius on d'altres fracassen. Funciona amb totes les versions de Windows.

CardRecovery

La seva funció principal és recuperar dades de targetes SD. Només treballa amb imatges en format JPG i RAW, vídeos i àudios, i especialment d'arxius CR2 (els de Canon). No funciona en la cerca de documents i altres tipus d'arxius usuals. Pots obtenir una versió de prova gratuïta que explorarà i trobarà arxius perduts, però has de comprar la versió completa per recuperar-los. Funciona amb Windows 98 i posteriors.

PhotoRec

S'executa des d'una interfície de línia de comandaments en comptes d'una gràfica, la qual cosa fa que sembli una mica més complicat. És una de les solucions gratuïtes més efectives per recuperar dades de targetes SD. Pots descarregar-lo des del lloc web de CGSecurity. Aquest programa funciona pràcticament en tots els sistemes operatius, així que assegura't de descarregar la versió adequada per al teu.

Auslogics File Recovery

De pagament i versió de prova. Serveix per a micro SD, discs durs, discs externs, unitats USB i altres targetes de memòria. Funciona amb qualsevol tipus d'arxiu: fotografies, imatges, vídeos, àudios i documents.

ZAR X (Recuperación de Asunción Cero)

De pagament i versió de prova. ZAR X analitzarà la teva targeta SD en uns pocs minuts, després llançarà una llista dels arxius recuperats, seguidament buscarà els dispositius que estan instal·lats i tu has de seleccionar la carpeta en la qual és col·locaran els arxius recuperats. És necessari tenir en compte que és probable que els arxius recuperats perdin els seus noms.

Ens pot ser útil
Joan Coll

Data Rescue III
És un programa de pagament, però també és un dels més eficaços en la recuperació de dades per a ordinadors. Pot utilitzar-se per recuperar fotos de targetes SD o només els arxius que indiquis. És compatible amb pràcticament tots els formats d'arxiu.

Per executar Data Rescue III és necessari que comptis amb una unitat complementària, ja sigui un altre disc dur o un dispositiu extern, que s'utilitzarà per emmagatzemar els fitxers recuperats.

7thShare Card Data Recovery
És un programa professional, que s'adquireix comprant una llicència, dissenyat per recuperar dades de targetes SD, micro SD, càmeres digitals, memòries USB, discos durs i dispositius mòbils.

Aquest programa compta amb un procediment senzill per recuperar qualsevol arxiu que estigui danyat, formatat o eliminat per accident de qualsevol memòria SD Card, CF, MMC, XD, SDHC. Tant és la capacitat, és capaç d'escanejar targetes des de 256 MB fins a 64 GB en endavant.

Recomanacions i precaucions
En utilitzar alguna de les opcions recomanades, cal que tinguis en compte que cap d'aquests programes, garanteix la completa recuperació de tot el contingut de la teva targeta SD, i els arxius recuperats solen perdre els seus noms originals. A més, és recomanable formatar la teva targeta SD després d'haver recuperat els teus documents.

Us desitjo de tot cor que no els hagueu d'utilitzar mai. Però per si de cas...

Cristina García Rodero
"La fotografia és una lluita. L'enemic és el temps i vences quan aconsegueixes congelar-lo en el moment adequat, evitant que alguna cosa que parla de tu i del que està passant mori i desaparegui per sempre."

Josep Torrent
2 edició: Vermell
Octubre 2016

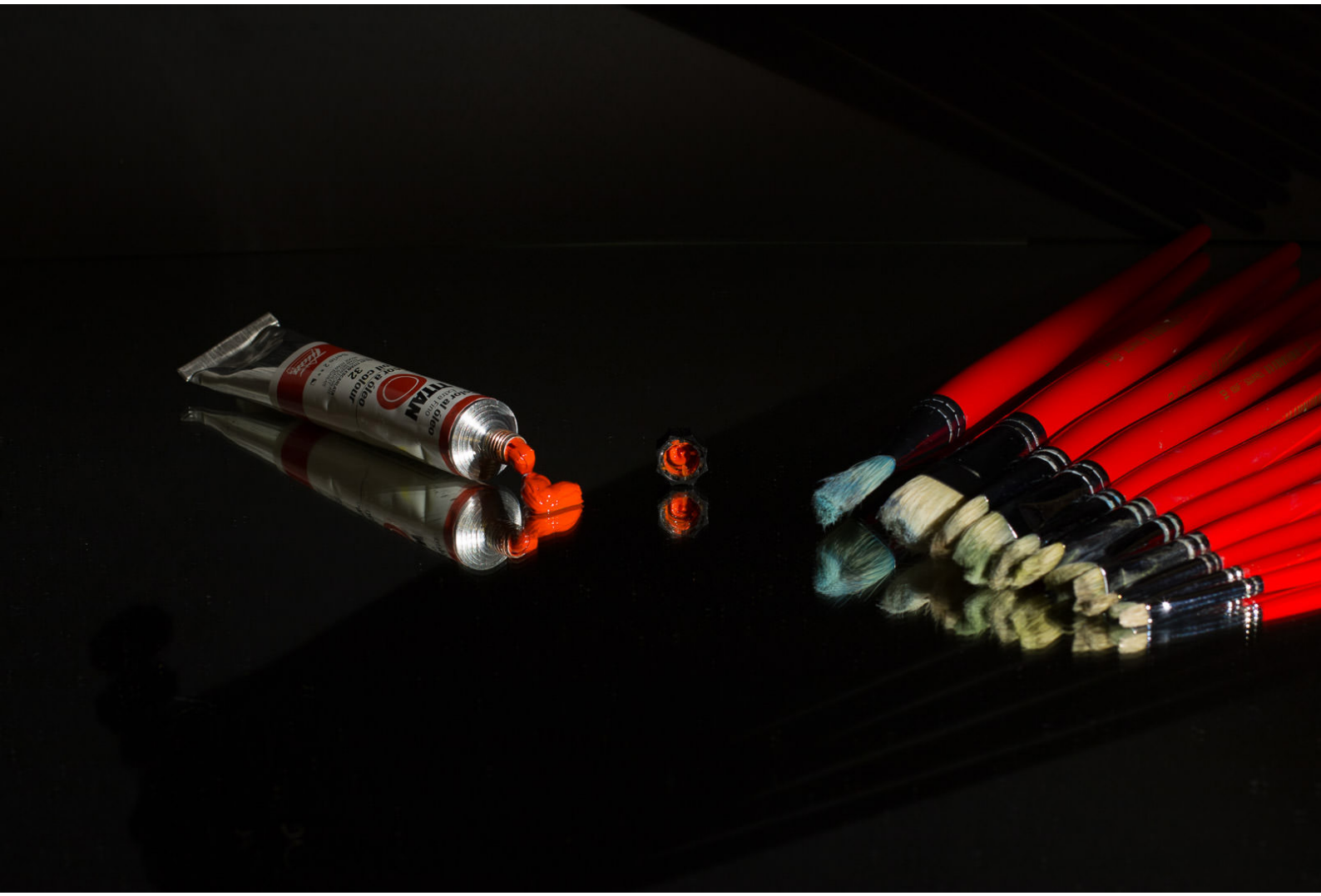

Canon 70D. f/8, 1s, ISO-100, 50mm

Explica'ns-ho

Joan Coll, primer classificat del Concurs Verd (abril 2021)

La pregunta és: com vas fer la fotografia? El primer que em ve al cap: amb un càmera. Ja està! He acabat. Encara que potser queda una mica massa curt. Revisaré el que van dir els/les companys/es a les revistes anteriors.

Caram! Quin llenguatge! Quina fluïdesa! Ja en tenia poques, però m'he quedat sense paraules.

Penso. Això sempre em fa mal, des de petit. Aleshores ja em costava i ara encara més. Per què li hauré dit que sí, a aquell bon home? Bé, comencem.

Quan es va plantejar el concurs, el primer que em va venir al cap va ser aquella pel·lícula que portava per títol *Qué verde era mi valle*. La busco i resulta que és en blanc i negre. Merda! Esperava inspiració.

Repasso l'arxiu. A l'estiu passejo molt per camps i muntanyes, mal serà que no hi hagi verds.

Mare de Déu Senyor! Si tot és verd! Estic sonat. Soc de disparador fàcil. Verd sobre verd, i més verd. Però no hi ha cap punt d'interès. Postals, res més. Per a mi són importants, són records. Però a un espectador poca cosa li diran. Pensa, Joanet...

El següent que se m'acudeix és fer alguna cosa a l'estudi. Verd? Ja està. El tapet de les cartes. Què hi poso a sobre? Després de revisar la col·lecció d'andròmines, decideixo posar-hi el Milú. Blanc sobre verd. M'agrada. Com que ho trobo pobre, decideixo afegir-hi una caqueta. Agafo la plastilina marró i faig una espiral perfecta. Per alguna cosa soc de Mallorca i a menjar ensaïmades no em guanya ningú. La continuo veient pobra, hi posaré la caseta. Diagonal perfecta. Clic.

La passo a l'ordinador. Merda! Es noten els plecs del tapet, hores de "Potoxop"... Decideixo planxar-lo i es desintegra! Després d'invocar tots els déus de l'Olimp, decideixo que demà serà un altre dia.

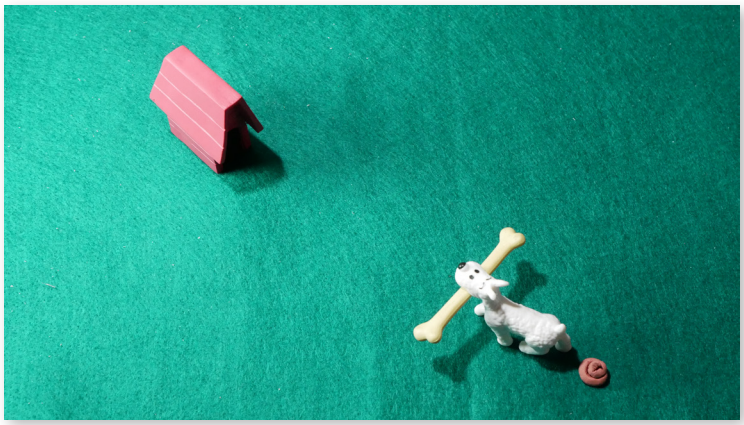

Bé, ja és un altre dia. Res no ha canviat. Segueixo tan curt de gambals com ahir. Surto a la Terrassa amb la intenció de fer txikung i meditar. A veure *si las musas no pasan de mí*, parafrasejant Serrat.

En sortir m'adono que les plantes són verdes. Gran descobriment! Encara que la majoria estan més pansides que jo, que ja és dir. I grogues. Buscant verd, trobo la figuera; algunes fulles encara conserven el verd. Miracle!

Panasonic DC-GX880. f/8, 1/125s, ISO-200, 20mm

Explica'ns-ho

Joan Coll, primer classificat del Concurs Verd (abril 2021)

Vaig a buscar la càmera. Dubte: la gran o la petita? Com que m'acabo de comprar un objectiu nou, trio la micro quatre terços. Òptica fixa. Recomanada a tots els fòrums. Distància focal 20, que serien un 40 amb 35 mm. Enfoca a un pam. La provaré.

Massa resolució. Es veuen totes les cagarades dels insectes, el pugó, per no parlar de la pols. Deixo la càmera i em poso a fer neteja. Es trenca la fulla. Nova invocació als déus de l'Olimp, acompanyats aquest cop d'alguns sants de la religió catòlica (no entraré en detalls). Busco una altra fulla verda. No és massa verda, però servirà. No es trenca. Faig la foto: insípida, avorrida. Una foto. Cerco a veure si puc caçar algun insecte i posar-l'hi, per fer bonic. *No están por la labor*, no es deixen agafar. Ja està! La ruixaré amb aigua, com si fos la rosada. Busco un esprai per casa. Tots estan plens. A més, el que no et mata, et deixa ximple. Hauré d'anar al xino.

Al xino

Al xino, busco i no trobo. Li pregunto al xino: "*¿Dónde están los esprays?*" (cridant, si no, no t'entenen). M'ensenya tots els esprais de neteja i me'n recomana un. Li dic que no, que gràcies. Li faig el gest amb la mà de prémer el gallet (amb l'onomatopeia: flis-flis, flus-flus). L'home es queda atònit, mirant a l'infinit. Per un moment crec que ha entrat en un estat místic, se li ha aparegut Buda. Gira cua. Desapareix. Torna amb una pistola de les que utilitzen els nens a la piscina. Mare de Déu Senyor! Crec que s'adona que estic a punt de matar-lo. Crida la seva companya. Repeteixo l'explicació, incloent-hi les onomatopeies.

La xina comença a cridar al xino. El xino desapareix. Entra en una espècie de magatzem. Pel soroll que sento, sembla que estigui destruint l'Empire State. La xina em mira. Arronsa les espatlles. Jo també. Aixeco els braços amb gest d'impotència.

La xina també. Apareix el xino amb tot de botelletes de totes mides i colors i acabades en el desitjat esprai. Anem bé. N'agafo una de petita, rodona, de color blau. El blau sempre m'ha agradat. Els dono les gràcies i em responen amb una inclinació. Jo també els en faig una. Les lumbars es queixen. Vaig a la caixa. La de la caixa em diu: "*Dos eulos*". Déu del cel! Tot sigui per la fotografia.

Aa casa

He omplert l'ampolla. Trec la càmera. Ruixo la fulla. M'han canviat el sol de lloc. Canvio la planta de lloc. Busco una bona il·luminació. Que doni reflex a les gotes. Tanco l'objectiu a f/16, vull molt detall i cap zona borrosa. ISO a 100. La velocitat baixa a 1/60. Cap problema, tinc bon pols. Disparo. Borrosa. Vatua l'olla! Algun galifardeu ha posat l'aire quan disparava. Espero que el tregui... Res, no el treu, ha passat mitja hora... Agafo la fulla amb la mà perquè no es bellugui. Disparo. Alguna cosa no ha sortit bé, està borrosa. Toca agafar el trípode. Munto l'equip. Pujo l'ISO a 200, això em permetrà disparar a 1/125 baixant a f/8. Agafo la fulla, amb les dues mans, perquè es mou com si fos el batall d'una campana. L'os pedrer! Em manca una mà. Disparador automàtic i clic. Buf! Per fi. Ara només queda barallar-me amb el "Potoxop".

Photoshop

No m'agrada gaire retocar, enquadrar i tot això. Però crec que valdrà la pena. L'enquadrament m'agrada, una cosa menys. El vèrtex de les fulles és a dalt a l'esquerra. M'agrada. De totes maneres li dono voltes, per veure l'efecte. Es penja. Reinicio. Invocacions que no diré. Anem a veure què diuen els filòsofs. Agafo llibres: *Arte y percepción visual, Punto y línea sobre el plano*. Segons aquests autors està bé. En la regla dels terços, dalt i a l'esquerra, amb això el centre d'interès es reforça un 47 %. Hi poso la plantilla dels terços, una mica desviada. Hi poso la plantilla de la Golden Ratio. El punt d'interès queda al mig de les dues. Ja està, ho deixo així. Després començo a enfosquir les fulles de sota, que brillen massa i poden molestar. Vaig atenuant les brillantors que hi ha sobre la fulla perquè no quedin sense color. El groc del mig se'm resisteix, ho deixo. Dono a la foto la mida que li agrada al senyor de la web, i només queda pujar-la.

Així és com vaig fer la foto. Si heu trobat que és un rotllo i no us agrada, quedeu-vos amb la primera frase: la vaig fer amb una càmera fotogràfica.

Uns altres ulls ens miren

Joves relacionats amb el món de la imatge escullen cada mes una foto del Concurs i ens expliquen per què l'han triat

Albert Menezo

22 anys
Esquerra de l'Eixample (Barcelona)
Estudiant del Màster en Direcció de Fotografia a l'ESCAC

Ha triat la foto de Josep Maria March

Aquesta fotografia té pocs elements, però és directa. Conté un arbre al centre de la imatge, un prat, el cel i les muntanyes al fons. Tots aquests elements tenen un component verd, ja sigui en menor o major mesura. Tot i això, els objectes que apareixen en aquesta imatge no es confonen ni barregen. Això es deu al fet que cadascun d'ells conté altres colors que els fan diferenciar-se i tenir variacions en el tipus de verd. Aquesta és una decisió encertada, ja que converteix una imatge plana en una imatge amb molts matisos.

Cal destacar també un altre recurs que fa guanyar molt a la imatge. Aquest és l'efecte zoom, ja que crea un punt de fuga cap a l'arbre, fent-lo el protagonista de la fotografia i destacant-lo entre tot el verd de la imatge.

Emma March

18 anys
El Poblenou (Barcelona)
Estudiant de Direcció Cinematògrafica

Ha triat la foto de Daniel Vasco

La fotografia té el poder de portar-nos a un lloc, una època, o, en aquest cas, una estació. És veure aquest verd, el nen amb la samarreta blanca, i traslladar-me directament als dies d'estiu.

Em recorda molt la fotografia de dues pel·lícules: *Lazzaro Felice* i *Call Me By Your Name*.

L'autor juga amb habilitat amb la figura del nen, com ens mira i interpel·la i la seva posició segons les regles de composició.

Crec que és una bona foto, però amb més potencial per explotar. Una mica més de llum, de vida, de saturació del verd i, sobretot, el blanc de la samarreta més pur, amb més llum, segurament jugarien molt bé al seu favor.

I un últim apunt: aposto per un retallament de la imatge deixant el nen més a l'extrem superior dret, creant així una potent diagonal.

Esteve Gómez

19 anys
Sant Andreu (Barcelona)
Estudiant de Comunicació Audiovisual

Ha triat la foto de Joan Masats
El verd i el vermell són colors complementaris. És a dir, que si en una imatge apareixen elements d'aquests dos colors, sortirà una bona combinació. I només veure aquesta fotografia, aquests dos colors són el principal centre d'atenció.

També ajuda que tant el verd del fons com el vermell de la forquilla són molt vius. Si els colors fossin menys saturats, no serien tan impactants ni una imatge tan interessant.

Un altre element a tenir en compte és la il·luminació. La fotografia està feta des d'una perspectiva zenital (perfectament perpendicular a la forquilla), i un problema molt comú en imatges zenitals és que, encara que hi hagi volum, es veuen molt planes. En aquest cas, hi ha uns graons que, des de la perspectiva zenital, només serien línies negres (com a molt) en el fons verd.

I aquí és on entra la il·luminació. El punt de llum està situat lleugerament a la dreta de la càmera i la forquilla. Això causa que puguem veure perfectament la seva ombra i com es distorsiona en l'ambient. L'ombra seria llisa si no fos pels graons, i els graons no són només línies al fons perquè veiem com distorsionen l'ombra.

A primera vista, un "inconvenient" que podríem dir de la fotografia és que la forquilla no està centrada, cosa que faria que la imatge estigués desequilibrada. Però com que la il·luminació és lateral, l'ombra d'aquesta forquilla descentrada ajuda a equilibrar l'estructura de la fotografia.

Fotoclips

The secret life of Walter Mitty

Tots els fotoclips aquí

Fotoclips promocionals

The apartment

Tots els fotoclips promocionals aquí

El Foto Fòrum

Jordi Casademont

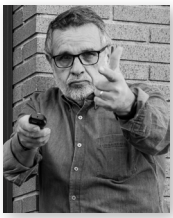

Del concurs sobre el tema "Verd" explicaré com millorar algunes de les fotografies presentades. Els comentaris de les fotos els fa Joan Maria Rubió. Podem estar en sintonia, o no, amb el que ens comenta de la nostra fotografia, però el cert és que ens fa pensar, ens fa buscar nous punts de vista, noves composicions per a les nostres pròximes fotos.

Com sempre he dit, crec que una bona fotografia neix en el cap del fotògraf, però després cal portar-la a la realitat. Una foto pensada i preparada no pot tenir errors tècnics (desenfocament, vibracions, exposició incorrecta...). També crec que cal un procés de retoc a l'hora del revelat –sí, utilitzo la paraula revelat–, no un revelat humit, sinó un petit o complex procés de revelat digital.

La fotografia del company José Antonio Torres ens mostra un conjunt de plantes més o menys salvatges, però no n'hi ha cap que ens cridi l'atenció directament, els nostres ulls no saben identificar quin és l'element important de la fotografia. Què faria jo? Canviaria la composició d'horitzontal a vertical –les plantes fotografiades creixen verticalment–, em centraria en un conjunt més petit, per exemple, les plantes del centre, col·locant el punt d'enfocament en una de les poncelles, i intentaria desenfocar la resta. Si mirem les metadades veiem que ha utilitzat un objectiu angular, té molta profunditat de camp. Un valor f/7.1 té profunditat de camp, per tant, el que passa utilitzant aquest paràmetre és que perdem volum, la foto queda plana. Si es canvien aquestes dades podem aconseguir enfocar l'element principal i desenfocar la resta; d'aquesta manera aconseguirem profunditat.

José Antonio Torres

La fotografia de la Neus Sánchez ens ensenya un paisatge amb arbres, amb una casa i el cel. No és una foto fàcil, té diferents zones de llum (el cel, els arbres amb les seves ombres). En aquesta fotografia caldria fer diversos mesuraments de la llum, mesuraments per zones. Si utilitzem els modes de mesurament que té la càmera (pregunta: els coneixeu, els utilitzeu?) podrem compensar la força que té el cel i els diferents graus d'il·luminació que hi ha a la zona dels arbres. Què faria jo? Com ja he dit, faria uns mesuraments parcials per fer un càlcul de l'exposició més adient. Això vol dir treballar amb manual, i, el més important, faria servir un filtre degradat per contrastar el cel. Mireu les metadades, és un paisatge, el més important és que tot estigui perfectament enfocat i equilibrat. Posem atenció als valors utilitzats en aquesta fotografia: f/5.6 (poca profunditat de camp), ISO 1600 (és fàcil que surti una mica de soroll); això embruta la imatge. Insisteixo, és un paisatge, podem utilitzar un trípode per garantir una bona estabilitat i treballar amb unes dades més adients. Lògicament, després farem un processament, uns petits retocs per ressaltar els diferents espais i donar volum a la imatge.

Neus Sánchez

Per últim, voldria fer esment de la fotografia de José Garcia, tinc molta curiositat per saber què ens ha volgut explicar en fer aquesta composició tan inusual, almenys per a mi.

José Garcia

A l'hora de fer una fotografia, cal mirar, pensar i disparar.
Tot això no és més que una opinió personal, espero que ningú se senti molest. Visca la fotografia!

I ara toca...

Miguel Matínez

Presentació de les noves convocatòries

Edició	Tema	Presentació de fotos
42 Juny 2021	Jardins Parc Diagonal Mar	31/05 al 06/06
43 Juliol 2021	Alegria	28/06 al 04/07

Per participar al Concurs Social, només caldrà enviar una foto amb la temàtica que pertoca seguint les instruccions de la pàgina web i respectant els terminis assenyalats al calendari d'activitats.

Jardins del Parc Diagonal Mar

Aquest tema ha estat escollit, durant el període de restriccions de mobilitat per la pandèmia, per servir de pràctica i de presa de contacte amb el projecte Jardins històrics de Barcelona, el qual justament ara acabem de començar a preparar.

Aquesta vegada se'ns demana fer una foto dels jardins del Parc Diagonal Mar amb llum diürna (des de la sortida del sol fins a l'hora blava), amb la dificultat afegida d'expressar amb una sola imatge la complexitat de l'indret.

Serà molt interessant comprovar les diferents visions dels socis d'un mateix lloc a l'abast de tothom. Així mateix, serà de molt interès comprovar com valorem les fotos presentades per puntuar-les adequadament i quins seran els criteris externs que es poden aplicar amb una temàtica tan restringida i obligatòria.

Alegria: fotografiar emocions

Si has llegit que la fotografia és llum, composició i tècnica, és totalment cert. Però la passió que es transmet en les imatges, la capacitat per emocionar-nos, és, sens dubte, l'ingredient més difícil i més important de qualsevol fotografia.

Per a aquest darrer concurs de la temporada ens fixarem en una de les emocions més agradables: l'alegria.

Alegria (fem.). Sentiment de plaer que neix generalment d'una viva satisfacció d'ànima i és manifesta amb signes exteriors (en la cara, les paraules, etc.). (Enciclopedia.cat.)
Alegria (nom femení). Sentiment agradable de plaer que se sol expressar rient, cantant, etc. I que està produït per un fet favorable o per l'obtenció d'una cosa que es desitjava: "Quan van veure que s'havien salvat de l'accident, saltaven d'alegria".

El canal principal d'expressió d'aquesta emoció són els gestos facials produïts amb els ulls i llavis: el somriure. Segons el nivell d'alegria, aquest somriure pot arribar a la riallada, acompanyant-se de sons i diversos canvis posturals.

Per ajudar-nos a transmetre emoció a les nostres fotografies, o almenys ajudar-nos a potenciar-la, revisarem alguns aspectes que poden ser d'utilitat.

La llum

Té una enorme capacitat per transmetre emoció i és l'aliat més important. Les escenes clares, lluminoses, amb fons blancs, en clau alta, ens inspiren alegria, bondat, felicitat, positivisme, etc. Escenes amb una bona dosi de llum ens inspiren sentiments positius.

El color

Ja hem comentat alguna vegada com els colors porten associats diferents sentiments o estats d'ànim.
Els colors càlids són: taronja, groc, vermell, marró, daurat...

Els colors freds són: blau, verd, violeta...

Cadascun d'ells s'associa a una sensació de calidesa i proximitat (càlids) o fredor i llunyania (freds). Un fons càlid pot ajudar-te millor a transmetre aquest sentiment. Igualment, els colors vius poden ajudar a transmetre jovialitat i alegria.

Retrats

Un retrat és, probablement, la primera imatge que ens ve al cap quan pensem en una imatge alegre. Algú somrient, jugant, rient o saltant. Ens resulta més fàcil associar els sentiments si el nostre protagonista és un ésser humà amb què empatitzem. Farem atenció a:

- La mirada. Els ulls són, generalment, el primer lloc on dirigim la mirada Quan algú somriu, els ulls somriuen; d'aquí la importància d'enfocar bé la mirada.
- El somriure. Si bé no és requisit necessari per transmetre alegria a les teves imatges, la veritat és que un bon somriure necessita poc més que afegir.
- El riure. Òbviament, una bona riallada transmet alegria, jovialitat i dinamisme.

Buscar petites històries

Cercar en la quotidianitat d'allò que ens envolta i preveure situacions que ens poden regalar petites grans històries, petits gestos del dia a dia. Les situacions quotidianes són les que ens ofereixen millors imatges.

Nens

Són una font inesgotable de situacions màgiques i alegres. Cal estar ben atent a la seva espontaneïtat, els seus jocs, la seva vitalitat...

Salts

Son un clàssic per transmetre imatges alegres. Els associem a la llibertat, a la vitalitat i a l'alegria.

Símbols

En una imatge tot ajuda a narrar el missatge: la llum, el fons, el color, l'expressió d'un rostre, etc. Pots ajudar-te d'elements i incloure petits detalls que associem a l'alegria: globus, bombolles de sabó, etc., que ajudaran a potenciar el missatge.

Observar

La millor forma de transmetre alegria és estar atent a potencials situacions, perquè l'alegria és molt espontània. Ser observador actiu de l'entorn et convertirà en millor fotògraf.

Concurs Social - Resum històric

Edició			Tema	Fotos	Guanyador/a
2016	1		Rètols	15	Judith Aranich
	2		Vermell	18	Josep Torrent
	3		Bodegó d'objectes inanimats	17	Judith Aranich
2017	4		Balcons, finestres, portes	22	Judith Aranich / Josep Maria March
	5		Fotografia nocturna	26	Xavier Modamio
	6		Darrere/A través del vidre	26	Josep Maria March
	7		Ports de Barcelona	23	Josep Maria March
	8		Edició digital (foto única)	17	Xavier Modamio
2018	9		Arran de terra	26	Miguel Martínez / Josep Maria March
	10		Boira/Fum	26	Víctor Bigas
	11		Tres segons	17	Jaime Mediavilla
	12		Música i músics	21	Víctor Bigas
	13		Sota la pluja	18	Josep Maria March
2019	14		Trens i vies	26	Josep Maria March
	15		Ombres	24	Joan Buch
	16		Sortides i postes de sol	21	Jordi Mestrich
	17		Camins i senders	21	Jaime Mediavilla
	18		Escenes de carrer	27	Josep Maria March
2020	19		Escales	34	Klaudia Mandl
	20		Una flor	25	Jordi Mestrich
	21	Confinament	Copes i gots	16	Josep Maria March
	22		Paper higiènic o de cuina	21	Judith Aranich
	23		Pinces d'estendre la roba	29	Judith Aranich
	24		Espelmes	23	Jordi Casademont
	25		Llibres	26	Joan Masats
	26		Cartes de joc	25	Paco Monforte
	27		Gorres i barrets	21	Xavier Larrosa
	28		Fruites i verdures	24	Joan Buch / Paco Monforte
	29		Eines	21	Paco Monforte
	30		Tema lliure. Blanc i negre	21	Jordi Mestrich
			Tema lliure. Color	22	Joan Masats
	31		Mascaretes	18	Judith Aranich
	32		Estris de cuina	21	Paco Monforte
	33		La millor foto de l'estiu	26	Judith Aranich
	34		La Barceloneta	24	Paco Monforte
	35		Retrat amb llum natural	19	Judith Aranich / Xavier Larrosa
	36		Llums del barri	26	Joan Masats
2021	37		Xemeneies del Poblenou	30	Judith Aranich
	38		Bicicletes	41	Jordi Mestrich
	39		Repeticions	42	Judith Aranich
	40		Verd	42	Joan Coll
	41		Des de dalt	37	Paco Monforte
	42		Jardins del Parc Diagonal Mar	-	-
	43		Alegria	-	-

Aquí pots veure totes les fotos que han participat en les diferents edicions del Concurs.

Concurs Social - Històric de participacions

Soci/Sòcia	Participacions	Punts	Guanyats	Coeficient
Adelina Bonet	4	-	-	-
Albert Saumell	2	-	-	-
Alfons Ferrer	4	4	-	1,00
Alicia González	3	4	-	1,33
Àngel Baiges	5	1	-	0,20
Àngel Muñoz	12	5	-	0,42
Antoni Daniel	26	-	-	-
Antoni Duaigües	5	1	-	0,20
César Gálvez	2	4	-	2,00
Conchi López	1	-	-	-
Daniel Iglesias	6	4	-	0,67
Daniel Vasco	2	-	-	-
Eduard Farriols	28	17	-	0,61
Enric Riera	1	4	-	4,00
Eulàlia Masclans	1	-	-	-
Eva Capdevila	4	-	-	-
Felip Dídac	32	16	-	0,50
Ferran Chaparro	4	-	-	-
Francesc Closa	2	-	-	-
Gerard Fortaner	2	-	-	-
Inés Sánchez	4	-	-	-
Isidoro Rojo	2	-	-	-
Jaime Mediavilla	36	30	2	0,83
Jesús Fernández	1	-	-	-
Joan Buch	27	24	2	0,89
Joan Coll	23	15	1	0,65
Joan Masats	14	25	3	1,79
Joan Villarrasa	3	1	-	0,33
Joaquim Surribas	24	4	-	0,17
Jordi Amadó	38	11	-	0,29
Jordi Casademont	41	47	1	1,15
Jordi Mestrich	18	39	4	2,17
Jordi Modamio	10	-	-	-
Jordi Urgel	8	2	-	0,25
José Antonio Sánchez	3	4	-	1,33
José Antonio Torres	18	-	-	-
José Ignacio García	6	-	-	-
Josep Cifre	38	6	-	0,16
Josep Esparrell	10	6	-	0,60
Josep Grifol	3	-	-	-
Josep Maria March	40	63	8	1,58
Josep Torrent	6	5	1	0,83
Judith Aranich	30	79	10	2,63
Klaudia Mandl	26	10	1	0,38
Lluís Maluenda	2	-	-	-
Maite Mariano	8	-	-	-
Manel Garcia	39	9	-	0,23
Manoli Poveda	4	-	-	-
Manuel Mazarío	2	-	-	-
Marc Servitje	7	7	-	1,00
Mari Pla	3	-	-	-
Marie-Pierre Teuler	16	-	-	-
Martí Parés	41	18	-	0,44
Miguel Martínez	35	29	1	0,83
Miquel Àngel Anguiano	4	-	-	-
Miquel Jodas	7	-	-	-

Concurs Social - Hisòric de participacions

Soci/Sòcia	Participacions	Punts	Victòries	Coeficient
Miquel Martínez	9	1	-	0,11
Mònica Lop	7	-	-	-
Natxo López	21	4	-	0,19
Neus Sánchez	4	-	-	-
Paco Monforte	37	64	6	1,73
Pepa Edo	1	-	-	-
Pere Clarós	4	-	-	-
Pere Pi	28	20	-	0,71
Sania Jelic	12	10	-	0,83
Stephan Mandl	26	12	-	0,46
Thaïs Aspa	1	4	-	4,00
Tomás Maté	34	5	-	0,15
Víctor Bigas	15	30	2	2,00
Víctor Casanovas	19	1	-	0,05
Xavier Larrosa	23	29	3	1,26
Xavier Modamio	40	19	2	0,48

Si no vols que el teu nom hi aparegui, comunica'ns-ho i el retirarem.

72 socis/sòcies han participat en les diferents edicions del Concurs.

1.024 fotografies han participat en les diferents edicions del Concurs.

Les galeries dels socis i col·laboradors

Tens presència, relacionada amb la fotografia, a la xarxa? Envia'ns les dades que vulguis i ho publicarem

Fotògraf/a	Flickr	Instagram	Blog/Web	Facebook	Twitter
Albert Menezo					
Alexander Mengual					
Emma March					
Esteve Gómez					
Joan Coll					
Jordi Casademont					
Jordi Mestrich					
José Sánchez Raz					
Josep Cifre					
Josep Maria March					
Judith Aranich					
Manel Garcia					
Marc Servitje					
Mònica Lop					
Paco Monforte					
Pere Pi					
Xavier Larrosa					
Xavier Modamio					

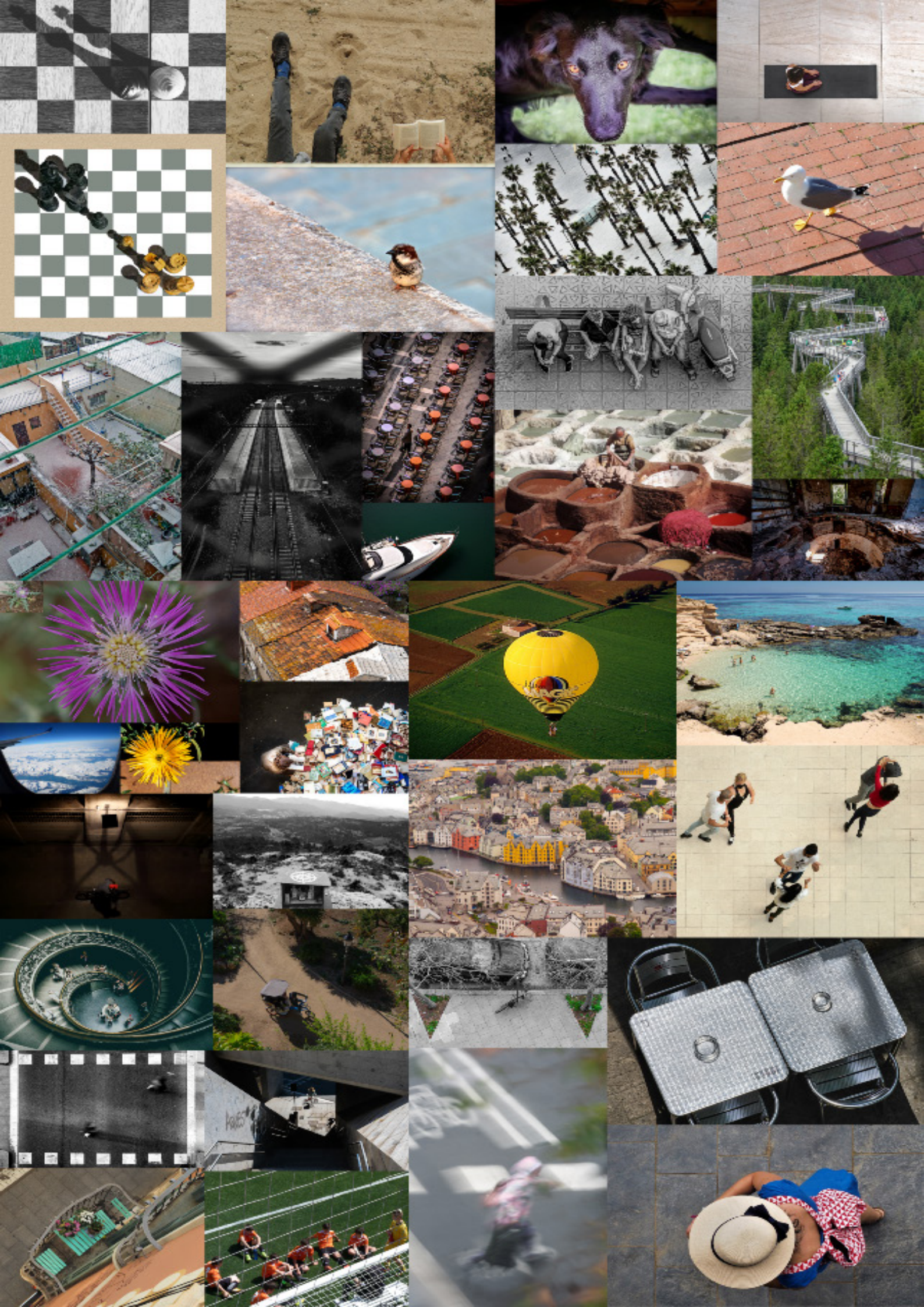

donec.perficiam.foto@gmail.com

Donec Perficiam representa la idea que, malgrat les contrarietats i les derrotes, mai no es rendirem, sinó que persistirem en la lluita "fins a reeixir", és a dir, fins a aconseguir la victòria, la foto perfecta.